

KARJASILTALAINEN 2021

Julkaisija:

Oulu

*Elävää elämää
Karjasillalla*

Koskee läpiajoa
Kainuuntielle ja
Leevi Madetojan
kadulle

Ei koske
linja-autoja
eikä takseja

Kauneushoitoa Karjasillalla

Hoitovalikoimassa mm.

- Hedelmähappokasvohoidot
- Meikkaukset
- Jalkahoidot
- Uutuutena Mikroneulaus!

Tästä nopeasti
nettiajanvaraukseeni

Kashmir
KAUNEUSHOITOLA
BY ELINA

Hiirosentie 52 A 4
90140 Oulu
<https://nettiaika.fi/KauneushoitolaKashmir>
0405764626

Tästä nopeasti
verkkokauppaani

OULU

**Kuntalaisvaikuttaminen
ja yhteisötoiminta**

Lisätietoja yhteisötoiminnasta:
WWW.OUKA.fi/yhteisötoiminta

Arkistokappaleet: Kansalliskirjasto, vapaakappaletoimisto sekä Oulun Kaupunginkirjasto, maakuntakokoelmat

KARJASILTALAINEN

Julkaisija: Karjasillan Asukasyhdistys ry.
Ilmestyy kerran vuodessa
Painosmäärä: 1600
Painopaikka: Popa
Lehteä toimittaa Jarkko Väisänen
(jarkko.s.vaisanen@gmail.com)
Mainostilan myynti: Juhani Kovala
puh: 040 568 8759

Karjasiltalainen jaetaan Karjasillan alueelle, Oulun kaupungin virastoihin ja laitoksiin;
mm. asukastuville ympäri Oulua. Lehti on myös luettavissa osoitteessa www.karjasilta.fi

Kansikuva: Jarkko Väisänen 2021

ASUKASYHDISTYS

Puheenjohtaja: Erkki Luttinen
puhelin: 0400680172

Facebook Karjasillan Asukasyhdistys ry
Sähköposti: karjasillanasukasyhdistys@gmail.com
<http://www.karjasilta.fi>

ISSN 2489-7396

**Kiitos kaikille lehden tekoon osallistuneille!
Suosikaa mainostajiamme!**

Puheenjohtajan palsta

VASARASTA NUIJAAN

Ensin kiitos Emmille hyvästä panoksesta hänen puheenjohtajakaudeltaan.

2019 Emmi kirjoitti ”Nuijasta vasaraan” Karjasiltalainen lehdessä. Minä voin kirjoittaa nyt, että ”Vasarasta nuijaan”. Olemme tehneet remonttia viisi vuotta nykyiseen taloomme ja nyt voin vaihtaa ”vasarasta nuijaan”. Aikaa on kulunut jo melko paljon siitä, kun tässä roolissa viimeksi olin, taitaa olla lähes kymmenen vuotta. Karjasilta valitiin Suomen viihtyisämmäksi asuinalueeksi 2009. Tämä oli merkittävä huomionosoitus karjasiltalaisille ja jo vuosikymmeniä sitten aloitetulle alueen rakentamiselle. Olen samaa ikäluokkaa Karjasillan kanssa ja asunut täällä vuodesta 1984 asti. Karjasilta on muuttunut joiltakin osin sinä aikana, kun olen täällä asunut.

Rakentaminen on aiheuttanut keskustelua aika ajoin runsaastikin.

Silloin kun kierreltiin ryhmän kanssa Karjasiltaa tämän ”asuinaluekilpailun” tiimoilta, sain kuulla paljon kehuja siitä, että Karjasiltaa uudistettaessa on otettu huomioon perinteet siitä ajasta, kun aluetta on alettu rakentamaan. Aikahan oli heti sotien jälkeen 1940 lukua, kun ensimmäisiä taloja on rakennettu. Itsekin asun nyt talossa, joka on rakennettu tai ainakin aloitettu 1945. Eihän nämä rintamamiestalot tule koskaan valmiiksi vaan lähes valmiiksi.

Liikenneasiat

Tänä päivänä on liikenneasiat, jotka herättävät vilkasta keskustelua. Suurin huolenaihe on Nokelantien läpiajoliikenne. Nokelantiellä on läpiajokiello ja nopeusrajoitus koko Karjasillan alueella on 30km/h. Varsinkin Nokelantiellä nopeus ei pysy kolmessa kymppissä edes Karjasillan asukkailla. Monikohan näitä määräyksiä noudattaa? Nehän eivät ole suosituksia. Tänä päivänä määräykset ja suositukset ovat herättäneet runsaasti keskustelua koronan yhteydessä.

Piittaamattomuus nopeusrajoituksista näkyy selvästi tuolla Pohjantielläkin. Erityisesti se näkyi tieosissa, jossa oli tietöitä. Rajoitusalueilla nähtiin hyvä mahdollisuus ohituksiin!

Karjasillalla olen eniten huolissani lasten turvallisuudesta liikenteessä. Täällä on nyt runsaammin pikkulapsia mitä menneinä vuosina. On tapahtunut sukupolvenvaihdos. Lapset ovat arvaamattomia liikenteessä ja ovat näin vaaraksi itselleen ja muille. Karjasillalla on paljon T-risteyksiä. Niissä piilee suuri vaara. Autoilijat eivät näytä piittavan näistä vaaranpaikoista. Siinäkin missä itse asun, on lähellä T-risteys, jossa näkee näitä vaaratilanteita. Karjaportietä kaasutellaan Kaukovainion kadun risteyksestä lähtien Raatteentien kohdalla jo tuhatta ja sataa!

Pyrimme kaupungin kanssa etsimään ratkaisuja, joilla voidaan parantaa liikenneturvallisuutta koko Karjasillan alueella ja erityisesti Nokelantiellä.

Yhteisöllisyys

Karjasille on rakennettu paljon kerrostaloja viime vuosina ja rakentaminen jatkuu kiivaana edelleen.

Pientaloja on noin 550 koko alueella. Karjasillalla oli asukkaita ennen kerrostalojen rakentamisen voimakasta kasvua jonkin verran yli 3000 henkeä. Viimeisten tietojen mukaan viime vuoden lopulla asukkaita oli 3391. Asukasyhdistyksen jäsenmäärästä suurin osa pientaloissa. Meidän pitäisi löytää jotakin uutta, jota saisimme myös kerrostalojen asukkaat mukaan. Yhteyden saaminen on vaikeaa. Kun kerrostalojen ovet ovat lukittuja niin sinne ei saada edes Asukasyhdistyksen viestejä vietyä luettavaksi! Mitä uutta pitäisi tarjota, jota ”ovet aukeis meille”? Miettikääpä sitä!

Rakentaminen

Muutamia vuosia voimassa ollut rekennuskielto on pysäyttänyt uudisrakentamisen? Vai onko? Suojelukaavaa odotellessa voidaan valmistella uusia projekteja. Viimevuosien rakentaminen on tuonut tullessa muutamia erikoisia kohteita. Tässä yhteydessä halusin saada muutamien arkkitehtien kommentteja Karjasillan rakentamisesta viimeisen kymmenen vuoden ajalta. Oheisa saamani vastaukset tekstin alla. ”Arkkitehtien kommentit”.

Erkki Luttinen

ARKKITEHTIEN KOMMENTIT

KARJASILLAN RAKENTAMINEN

Viime vuosien rakentaminen on tuonut tullessa muutamia erikoisia piirteitä, jotka eivät ole enään sen rakennusperinteen mukaisia johon Karjasillalla olemme tottuneet. Tässä yhteydessä halusin saada muutamien arkkitehtien kommentteja Karjasillan rakentamisesta viimeisen kymmenen vuoden ajalta. Yksi yksityiskohta ihmetyttää myös, musta maali, jota esiintyy erityisesti piharakennuksissa ja nyt jo kadunvarsien rakennuksissakin.

VASTAUS I

Ensin yleistä filosofiaa kehityksestä:

Maailmassa vain muutos on pysyvää. Emme voi pysäyttää kehitystä, vaikka niin haluaisimmekin. Kehitys on monien tekijöiden aikaansaannosta, emmekä aina pidä siitä. Kun alueita rakennetaan ja asutaan, niin emme voi päättää sitä, milloin alue on valmis eikä siihen enää saa tehdä muutoksia.

Karjasillalla asuu paljon ihmisiä, jotka asuvat täällä siksi, että he pitävät tästä alueesta ja sen rakennetusta miljööstä. Karjasilta on edelleen ehjä ja idyllinen miljöö huolimatta siitä, että alueelle on rakennettu uusia rakennuksia ja vanhoja on remontoitu tai korvattu kokonaan uusilla. Uskoakseni ylivoimaisesti suurin osa Karjasiltalaisista haluaisi sen säilyvän nykyisen kaltaisena, yhtenäisenä ja tasa-arvoisena puutarhakaupunginosana.

Alueelle on siis rakennettu uusia rakennuksia. Osa niistä on tehty niin uskollisena vanhalle rakennuskannalle, että pitää olla rakennusalan ihminen erottaakseen uudet vanhoista. Osa uusista rakennuksista poikkeaa naapureistaan selvästi, eikä aina hyvään suuntaan. Joillakin ihmisillä on tarve rakentaa paljon enemmän kuin kaavassa on annettu rakennusoikeutta ja enemmän kuin mitä näillä pienillä tonteilla yleensä on rakennettu. Se näkyy myös Karjasillalla. Tontti on liian täynnä jo rakennuksista. Tontit ovat myös niin pieniä, ettei niille hyvin mahdu useita autoja, peräkärryjä ja asuntovaunuja. Niitäkin täällä kuitenkin näkyy. Jotkut haluavat rakentaa tänne talon, joka poikkeaa myös muodoltaan ja väritykseltään vanhoista rakennuksista. Joskus reilu muutos sopii ympäristöömme, usein ei. Jos rakentajaperheen talon koko- ja muototoiveet ja ihanteet eivät sovi yhteen alueen ominaisuuksien kanssa, niin miksi sitten väkisin haluaa tulla juuri sille alueelle. Kaupungissa on alueita, jotka sopivat paremmin suuremmille taloille. Oulussa on myös alueita, joissa kaava on sallivampi – siellä luodaan tietoisesti hyvin vaihtelevaa rakennettua ympäristöä.

Rakennuksien värinä musta on nyt muodissa. Se sopii uusille asuinalueille yleensä hienosti. Jälleenrakennusajan alueilla ja rintamamiestaloissa musta on täysin vieras väri. Karjasillalla ei ole alun perin ollut mustia rakennuksia. Mutta ei täällä vanhojen kuvien mukaan ole ollut paljon muitakaan värejä. Talot olivat alun perin

aika samanlaisilla maaleilla maalattuja, paljon oli valkoisesta hieman kellertävään taitettuja värityksiä. Kaikki meidän nyt ihailemat pehmeät pastellisävyt on maalattu 70-luvun jälkeen. Muoti on muotia, lyhyt aikaista, se ei sovi rakennuksiin, jotka ovat paikallaan kauan. Onneksi rakennuksen värin vaihtaminen on mahdollista.

Rakennusvalvonta on paljon vartijana ja suojeleva kaava tarvittaisiin pian rakennusvalvonnan tueksi. Rakennusvalvonnasta kuulee joskus, että heillä loppuu keinot, jos asiakas on riittävän päättäväinen omassa asiassaan. Joskus ihmettelen tuota väitettä. Rakennuslain mukaan rakennuksen on sovittava ympäristöönsä ja rakennusvalvonnalla on oikeus ja velvollisuus tulkita tuota sopimista.

Ihmisillä on oikeus asua ja elää. Rakennuksia on korjattava ja joskus laajennettava. Pahinta mitä rakennukselle voi tehdä on jättää se korjaamatta. Silloin se lopulta tulee asumattomaksi ja tuhoutuu varmasti.

VASTAUS 2.

Karjasilta on muuttunut kuluneen 80 vuoden aikana moneen kertaan. Esimerkiksi keskenään samannäköiset, yksikerroksiset ja puolitoistakerroksiset Ruotsin lahjatalot sekä muut tyyppitalot muodostivat tyyliltään yhtenäisiä kortteleita Helsingin säilyneen Käpylän tapaan, tosin hieman vaatimattomammin. Vuosien varrella asukkaat ovat tehneet niihin haluamiaan muutoksia, kullekin ajalle tyyppillisten muoti-ilmiön innoittamina. Esimerkiksi rapatut ulkoseinät, kenttälaudoitukset, minerit-levytykset, tiilijäljitelmä-peltikatot ja nikkarityyliset julkisivujen koristeet. Talojen alkuperäinen maanläheinen väritys on usein vaihtunut sävyttämättömään kokovalkoiseen, ja viime aikoina kokomustaan. Viimeksi mainituilla lienee tavoiteltu skandiaavista, modernia pelkistettyä ilmettä, taikka kontrastia vanhaan.

Ilokseni olen huomannut, että viime aikoina on Karjasillan alkuperäistä, punamullan väristä aitaa rakennettu satoja metrejä Karjasillan tonttien ympärille. Löysin vuosia sitten piirustukset Oulun kaupungin arkkitehtien arkistoista, kun etsin Ruotsin lahjatalon piirustuksia. Pudotin aitapiirustusten kopiot asukasyhdistyksen postiluukusta kaikkien käyttöön.

Arkkitehdin silmään pistää eniten suuret, yksittäiset rakennusmassat, jotka on toteutettu yhdistämällä kaikki tontilla oleva rakennusoikeus yhteen ainoaan rakennukseen, sekä ylisuuret kahden auton autotallit ja -katokset korkeine harjakattoineen ja kivettyine, leveine ajoväylineen.

Nokelantien läpiajokieltoa ja kolmenkymppin nopeusrajoitusta rikotaan jatkuvasti. Runsas, raskas, vuorokauden ympäri jatkuva liikenne on aiheuttanut vakaviakin onnettomuuksia. Harvat, vielä jäljellä olevat korokkeet aiheuttavat tärinää ja vaurioittavat talojen rakenteita. Autojen toistuva kiihdyttely ja jarruttelu aiheuttavat melua ja saastetta. Melu ja raskaan liikenteen aiheuttama tärinä häiritsevät asumista ja yöunta, mistä syystä osa 'hidasteista' onkin jo poistettu. Korokkeet eivät myöskään vähennä ajonopeuksia toivotulla tavalla. Nokelantien katkaiseminen tai automaattinen kameravalvonta voisi olla toimivampi ratkaisu.

Karjasillan Asukasyhdistys ry johtokunta 2021

1. Kuka olet ja miten sinuun saa yhteyttä:

Erkki Luttinen, asukasyhdistyksen puheenjohtaja

+358 400680172

Raatteentie 53

2. Kauanko olet Karjasillalla asunut?

Olen muuttanut Karjasillalle keväällä 1984

3. Miksi olet mukana asukasyhdistyksen toiminnassa?

Haluan olla mukana yhteisöllisessä toiminnassa ja myös vaikuttamassa alueen edelleen kehittämisessä.

Minulle on tällä hetkellä tärkeä vaikuttaa liikenteen turvallisuuden parantaminen. Olen huolissani erityisesti ajonopeudesta. Nopeusrajoitus on 30 km/h. Tätä ei useinkaan noudateta. Läpiajoliikenne kasvaa koko ajan ja nyt, kun Höyhtyä ostokin viereen tulee yli 500 uutta asukasta ja jos ei tehdä mitään niin liikenne vain kasvaa.

Katuvarsien hoitamattomuus ärsyttää myös!

1. Kuka olet ja miten sinuun saa yhteyttä:

Petri Hälinen, varapuheenjohtaja

p. 0400 411 578

2. Kauanko olet Karjasillalla asunut?

Olen asunut Karjasillalla tasan yhden vuoden. Muutimme Karjasillalle sen hyvän sijainnin, rauhallisuuden ja kotoisan idyllin vuoksi. Olimme jo pitkään ajatelleet että kun ryhdymme omakotitaloasujaksi niin silloin asuinalueemme on Karjasilta.

3. Miksi olet mukana asukasyhdistyksen toiminnassa?

Oman asuinalueen asioihin vaikuttaminen on minulle tärkeää ja siksi haluan osallistua asukasyhdistyksen toimintaan. Yhteisten tapahtumien järjestäminen vaatii aina vapaaehtoisia ja haluan tehdä oman osani talkoista. Johtokunnan toimintaan lähdin mielenkiinnosta tutustumaan ja tulin valituksi varapuheenjohtajaksi. Johtokunnassa on laaja-alaisesti osaamista, kokemusta ja innostusta. Odotan mielenkiinnolla mitä voimme alueen hyväksi tehdä.

1. Kuka olet ja miten sinuun saa yhteyttä:

Jarkko Väisänen, puh 050 556 0956, jarkko.s.vaisanen@gmail.com. Yhdistyksen sihteeri usean vuoden ajan, aiemmin puh joht. Vastuualueet: sihteerin hommat, karjasiltalainen lehden tuottaminen, yms.

Työelämässä Kemiralla / Laanilan Voimassa. Nyt eläkkeellä. Otaxia ajan myös. Luottamustoimia mm. lautamiehenä Oulun käräjäoikeudessa 14 v. Herastuomarin arvonimi v 2020

2. Kauanko olet Karjasillalla asunut?

Karjasillalla asunut vuodesta 2003

3. Miksi olet mukana asukasyhdistyksen toiminnassa?

Olen toiminut asukasyhdistykseltä, koska siinä tutustuu uusiin ihmisiin ja saa touhuta eri juhlatalkoissa yms. Joskin välillä touhu meni vähän työksikin. Tärkeää olisi säilyttää Karjasillan idyllisyys; Karjasiltaa ei saa tuhota.

1. Kuka olet ja miten sinuun saa yhteyttä:

Ulla-Maija Törmälä p. 050 5423584 tai viesti FB:ssä Karjasillan Asukasyhdistykseen. Vastuualueena viestintä ja Karjasillalainen-lehti.

2. Kauanko olet Karjasillalla asunut?

Muutin Karjasillalle liki 30 vuotta sitten, vuonna 1994. Asunnonvälittäjä kysyi asuntoa ostaessani, että miten sinä nuori nainen mummon kaupunginosaan muutat. Vuonna 2003 perheemme kasvaessa ostimme toisen asunnon, jonka yhdistimme aikaisempaan asuntoon. Nyt varmaan uudet naapurit taloon muuttaessaan miettivät minua

katsoessaan, että mikä tuo mummoikäinen oikein on.

3. Miksi olet mukana asukasyhdistyksen toiminnassa?

Asukasyhdistys on vuosien aikana tehnyt erittäin tärkeää työtä Karjasillan hyväksi. Haluan olla mukana jatkamassa tätä arvokasta työtä.

Asun postimiehille asuntolaksi rakennetussa kerrostalossa Hirosentiellä. Taidan olla ensimmäinen kerrostaloasuja, joka on asukasyhdistyksen johtokunnassa mukana. Minua kiinnostaa miten kerrostaloissa asuvat ja taloyhtiöt saataisiin myös aktiivisesti mukaan ajamaan Karjasillan asioita ja toimimaan alueen hyväksi.

Toinen asia, josta olen kiinnostunut on tulevaisuuden Karjasilta. Mitä on karjasillalaisuus, keitä karjasillalaiset ovat ja mikä on asukasyhdistyksen suhde tähän. Minua kiinnostaa miten vanha, sodan jälkeen rakennettu sekä uusi, rakenteella oleva ja rakennettava Karjasilta kohtaavat ja tuottavat edelleen meille kaikille yhteisen Karjasillan.

1. Kuka olet ja miten sinuun saa yhteyttä:

Johanna Pylkkänen, pylkkanen.johanna@gmail.com

Vastuualueena viestintä ja Karjasillalainen-lehti.

2. Kauanko olet Karjasillalla asunut?

Olemme asuneet Karjasillalla 15 vuotta, muutimme helmikuussa 2006 kovilla pakkasilla. Karjasillalla asumisessa on parasta alue itsessään, viihtyisä ja idyllinen alue liki keskustaa, onnea tuovat parhaat naapurit ja muut asukkaat. Lapset ovat täällä syntyneet ja nyt varttuvat turvalisessa ympäristössä, jossa kaverit ja harrastukset ovat kaikki lähellä.

3. Miksi olet mukana asukasyhdistyksen toiminnassa?

Asukasyhdistyksen johtokuntaan lähdin alunperin mukaan uteliaisuudesta ja halusta tutustua ihmisiin ja alueen historiaan. Näin kävikin, toiminnassa on ollut mukavaa olla mukana, ja johtokuntalaiset ovat ihania ihmisiä. Mukana olen ollut jo yli kymmenen vuotta, ja vuosien varrella tärkeitä asioita ovat olleet lasten ja perheiden asiat alueella, Karjasillan liikenne, joka nostattaa välillä kovastikin tunteita, sekä nyt viimeisimpänä asukasyhdistyksen viestintä ja sosiaalinen media.

Juhani Kovala, rahastonhoitaja, puh. 040 568 8759

1. Kuka olet ja miten sinuun saa yhteyttä:

Emmi Kaivanto, puh: 040 7056520

2. Kauanko olet Karjasillalla asunut?

Muutimme Karjasillalle Syynimaalta vuonna 2000. Rakastamme vanhoja taloja ja Karjasillan yhtenäisyys ja vehreys viehättivät. Karjasilta hivelee silmää!

3. Miksi olet mukana asukasyhdistyksen toiminnassa?

Asukasyhdistykseen minut toivat sekä huoleni Karjasillan säilymisen puolesta, että haluni lisätä yhteisöllisyyttä omalla asuinalueellani ja sen ulkopuolellakin. Karjasilta Blues yhdistettynä pihakirppispäivään palveli mielestäni molempia päämääriä: toimimme Karjasiltaa tutuksi myös muualla asuville ja pääsimme yhdessä nauttimaan huikeista kulttuuripöläjyksistä. Ja suutkin saatiin makeiksi! Toivon, että Karjasilta saataisiin mukaan Oulu 2026 Euroopan kulttuuripääkaupunki -hankkeeseen. Karjasillan 80-vuotisen taipaleen ajalta riittää tarinoita, jotka kiinnostavat muitakin!

1. Kuka olet:

Matti Vähänen, 40-vuotias insinööri

2. Kauanko olet Karjasillalla asunut?

Muutin Karjasillalle vanhempieni mukana vuonna 1998. Varusmiespalvelusta ja opiskelua lukuun ottamatta olen asunut Karjasillalla siitä lähtien. Karjasillassa minua kiehtoo alueen pientalot, yhteisöllisyys sekä lyhyt välimatka keskustaan ja palveluiden ääreen.

3. Miksi olet mukana asukasyhdistyksen toiminnassa?

Olen kokenut asukasyhdistyksen toiminnan tarpeelliseksi sekä Karjasillan asukkaille että Karjasillalle itselleen. Asukasyhdistyksen avulla alueen asukkaat saavat voimansa koottua tapahtumien järjestämiseksi ja viemiseksi päätäjille. Karjasillan rintamamiestaloalueen säilyminen ja kehityksen mukana pysyminen ovat minulle tärkeitä asioita.

1. Kuka olet ja miten sinuun saa yhteyttä:

Henry Ojutkangas; soittaja, johtokunnan varajäsen.

henryojutkangas@gmail.com

2. Kauanko olet Karjasillalla asunut?

Olen asunut 15 vuotta Karjasillalla.

3. Miksi olet mukana asukasyhdistyksen toiminnassa?

Haluan edistää alueen hyvinvointia ja lisätä yhteisyyttä.

1. Kuka olet ja miten sinuun saa yhteyttä:

Mauri Korhonen, puh.0458463154

2. Kauanko olet Karjasillalla asunut?

Synnyin vuonna 1952. Lastentarhassa vietin neljästä seitsemään ikävuoteen. Lastentarha, tai niin kuin niitä nykyään kutsutaan päiväkotiksi, sijaitsi nykyisen Kainuuntien kohdalla silloisen Norssin aidan vieressä. Puisessa tarharakennuksen toisessa päässä oli seurakunnan pyhäkoulu. Kansakoulua kävin neljä vuotta Teuvo Pakkalan kansakoulussa. Oppikoulua kävin viereisessä rakennuksessa eli Norssissa, nykyisessä Raksilan lukiossa. Isälläni oli puusepän verstaas Suvantokadulla jossa jouduin työskentelemään pienen ikäni. Vuonna 1979 muutin Turkuun, jossa aloitin työurani Turun satamassa. Insinööriopinnot suoritin Tampereella. Valmistuttuani työskentelinkin Tampereella vielä muutaman vuoden. Turussa työskentelin n.15 vuotta laivanrakentajana autolauttojen ja risteilijöiden LVI puolen suunnittelussa. Näin Tampereella Amurin ja Pispalan ja Turussa Portsan puutaloalueiden pelastumisen. Pispalan pelasti Lauri Viidan kotitalo, Amurin pelasti amurintarina ja Väinö linnan vetoomus, ja Turun Portsan Paavo Nurmen kotitalo.

Ouluun ja Karjasillalle muutin takaisin vuonna 1995. Ensin Raatteentielle ja sitten isäni sairastuttua muutimme äitini ja isäni rakentamaan kotitaloon Karjaportintielle, jossa asumme edelleen.

3. Miksi olet mukana asukasyhdistyksen toiminnassa?

Tavoitteeni on, että voisin vaikuttaa siihen, että yhtään taloa ei Karjasillalta enää purettaisiin. Karjasillan jälleenrakennusalue on hieno kokonaisuus, ja elävä muistomerkki siitä miten Suomi nousi sodasta arvostetuksi kansakunnaksi suomalaisten ihmisten neuvokkuudella ja ankaralla työllä. Sodan jälkeen rakennetulla Karjasillalla on vankka tarina. Tarina sisältää niin talvisodan evakkojen asuttamisen, ruotsalaisten lahjoitustalot ja rintamamiesten kotoitumisen ja paljon muuta.

Haaveeni on, että me jotka olemme näiden talojen kimpussa aikaamme viettäneet, taloja korjanneet ja kunnossa pitäneet, voisimme muodostaa jonkinlaisen yhteisön, kokemusasiantuntija porukan, asukasyhdistyksen sisälle. Porukan joka olisi valmis näyttämään esimerkkejä ja kertomaan kokemuksiaan, hyviä tai huonoja, niille nuoremmille Karjasillalle haluaville, tai siellä jo asuville, kuinka näitä taloja kannattaisi korjata ja pitää kunnossa.

1. Kuka olet ja miten sinuun saa yhteyttä:

Erkki Lehto, Puh. 0400 447 594

2. Kauanko olet Karjasillalla asunut?

Olemme muuttaneet 1973 keväällä Karjasillalle. Siitähän kertyy jo 47v. Rauhallisuus ja vihreys ja lähellä keskustaa.

3. Miksi olet mukana asukasyhdistyksen toiminnassa?

Liityin Karjasillan asukasyhdistykseen 2001, ja siitä asti olen ollut johtokunnassa toiminnassa mukana.

Evakkotyttöjen "taistelut" ja muistelut jatkosodan aikaisessa Oulussa

Sain Heikki Vornelta pienen vihkon, jossa oli hänen edesmenneen siskonsa kirjoittamia muisteloita pienen siirtolaistytön elämästä Karjasillalla.

Vornen perhe oli lähtenyt evakkoon Käkisalmeilta Talvisodan lopussa. Käkisalmeille heiltä jäi uusi talo. Siitä miksi perhe muutti juuri Ouluun, ei tarina kerro. Pääosa Käkisalmen väestähän 1940 evakoitiin Heino-laan.

Ehkä vanhemmat olivat kuulleet Ouluun rakennettavista ruotsalaisten lahjoittamista elementtitaloista. Talonhan oli tarkoitettu juuri Talvisodan siirtolaisille ja pommituksissa asuntonsa menettäneille oululaisille. Talot oli suunnitelleet suomalaiset arkkitehdit, mutta elementit oli valmistettu Ruotsissa. Talojen pystytyksen hoiti Oulun kaupunki. Talojen rakennustyöt aloitettiin heinäkuussa 1940 ja ensimmäiset asukkaat muuttivat taloihin joulukuun 1940.

Ruotsalaistaloja oli kahta tyyppiä, pieni ja iso, tyyppi 1 ja tyyppi 2.

Vornen perhe, isä, äiti ja kaksi tytärtä saivat ostaa ensimmäisinä tyyppi 2 talon. Perhe pääsi muuttamaan taloon vuoden vaihteessa 1940, 1941. Nämä ruotsalaisten lahjataloitan olivat ensimmäiset Karjasillan talot. Tyyppi 2 taloja rakennettiin Karjasillalle 22 kappaletta sekä Taipaleen- että Nokelantielle.

Pienempiä tyyppi 1:n taloja rakennettiin 33 kappaletta. Loppuosa karjasillasta rakennettiin vasta sodan jälkeen vuodesta 1945 eteen päin.

Mauri Korhonen

Pahimpien pakkasten aikaan
koettiin pahimmat pommituksetkin.
Miehet menivät pellon ojiin makaamaan,
mutta meidät äiti vei Rautiolle,
maalaistaloon, metsän keskelle,
suunnilleen siihen kai,
missä Karjasillan kirkko nyt on.
Minut käärittiin huopaan
ja kannettiin potkuriin,
Airi sai seisä kannoilla,
kun äiti potki.
Miten ihmeessä minä sen muistankin.
Oli Rautiolla totisesti muitakin.
Väkeä makasi lattialla
kuin auringonpalvoja Nallikarin hiekalla
kuumana päivänä.
Rautiolle mahtuivat kaikki
ja emäntä oli ihan rauhallinen.
Hän oli suurenmoinen ihminen.

Isän tyttö minä olin,
sota-aikanakin isän kaveri,
jos hän oli kotona.
Kerrankin isä teki huopikkaita,
kun hälytys tuli.
Ikkunat peitettiin ja valot sammutettiin,
mutta ei pelätty, ei isän kanssa.
Hän nosti minut syliinsä
ja näytti verhon raosta
vihollisen lentokoneet.
Jyrinä läheni ja valopisteet taivaalla.
Sitten kiireesti kellariin suojaan.
Ei meihin koskaan osunut.

Olimme asemalla äidin kanssa,
kun sotalapset lähtivät Ruotsiin.
Sotilaat ottivat itkevät lapset
äitien sylistä,
laittoivat lapset kaulaan
ja kantoivat junaan.
Voi sitä hätää ja tuskaa!
Me itkimme kaikki.
Kotona oltiin kauan hiljaa.
Äiti silitti päätä ja sanoi:
-Ei miun lapsia sinne laiteta.

Kun äidin piti siivota
tai mennä pyykille kellariin,
hän joskus vei meidät onnikkaan
ja sanoi kuljettajalle:
-Kaksi kertaa Alasiirtolaan ja takaisin.
Koskaan emme kyytiin kyllästyneet,
vaikka lauantain ruuhkassakin joskus
seisoimme mennessä tullen.

Nurkkakammarissa asuivat
Klaudia ja Eeva,
iloiset vuokralaiset.
Saksmannit soittivat kitaraa
ja lauloivat,
mutta äiti ei puuttunut peliin.
Me istuimme ulkoportailla
saksmanneja vastassa
ja saimme aina jotakin käteen.
Joskus siellä jazzattiin
että talo tärisi,
tai pelattiin spiritismiä,
kysyttiin, missä piru on.
Se on Eevan kammarin nurkassa,
tuli vastaus.

Oli syksy, kun Eeva muutti pois
ja Klaudialla oli lapsi.
Iloinen soitto oli loppunut,
vaihtunut vauvan itkuun.

Sodanjälkeinen aika oli mukavaa.
Raunioissa leikittiin kuurupiiloa
ja rakennustyömailta pihistettiin
pikää purukumiksi.
Ja kun isä tuli hamstrausreissultaan,
saatiin valkoista silavaa leivän päälle.
Sellaista ei enää saa,
eikä se olisi saman makuista vaikka saisikin.

Me uimme Laaniskassa silloin,
siellä Castrenin palstojen luona.
Meille sanottiin, ettei siellä saisi,
eikä se niin hääviä ollutkaan.
Koko ajan pelkäsimme iilimatoja.
Ne imevät ihmisestä veren.
Vedestä nostua tutkimme tarkkaan
kädet ja jalat,
- ei löytynyt mustia natoja.

Sedät tulivat sodasta
meille sairastamaan.
Herkkosetäkin makasi olohuoneen sängyssä
ja houri kovassa kuumeessa.
Me haimme hänet äidin kanssa
keskuskoulun juhlasalista,
mistä ihmiset etsivät haavoittuneita
omaisiaan.
Sotilaita oli siellä lattia täynnä,
hoitajia pötkelehti seassa.
Herkkosetä pomppasi välillä pystyyn
ja huusi kauheasti.
Me pelkäsimme häntä kovin
ja jotain hänkin pelkäsi.

Illikaisella on kangasta -
sana kiersi ja sai naiset jonoon,
äidinkin.
Mutta ennenkuin me Karjasillalta ehdimme
Pakkahuoneen päähän,
kiersi jono jo korttelin.
Tuntikausia seistiin jonossa.
Voi, että aika oli pitkä.
Poliisi piti jonossa järjestystä
ja tarkkaili- ainakin me uskoimme -
lapsiakin.
Ei siinä kehdännut kiukutella.
Välillä juostiin Vanhan Apteekin
portaakkoon lämmittelemään,
ja sitten taas takaisin jonoon.
Saattoi siinä lopulta käydä niinkin,
että kun oven lähelle päästiin,
kuului huuto: Kangas on loppu.

Oli pakko ottaa vuokralaisia,
kun oli se pula-aika.
Meillä oli Suosalom tati ja setä
ja Erkki-niminen poika.
Tati oli pieni ja kiltti.
Samalla hellalla äidin kanssa keitti
eikä heille riitaa tullut.
Setä oli sotilas, herra ja vääpeli,
ja he olivat kaikki hienompia kuin me.
Erkillä oli jo valkoista karvaa leuassa
eikä hän koskaan leikkinyt,
luki aina vaan.
Tuomari hänestä sitten tuli.

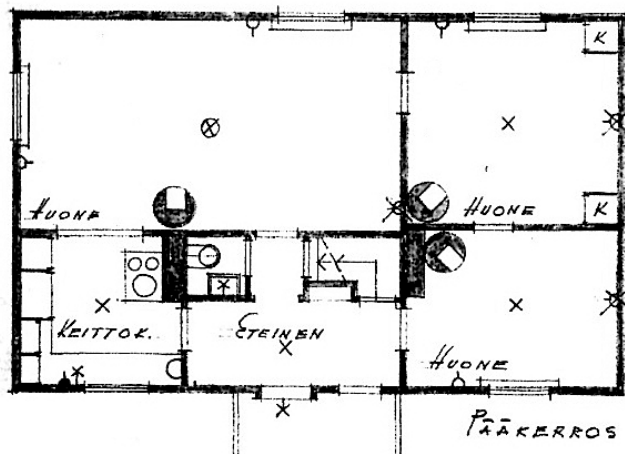
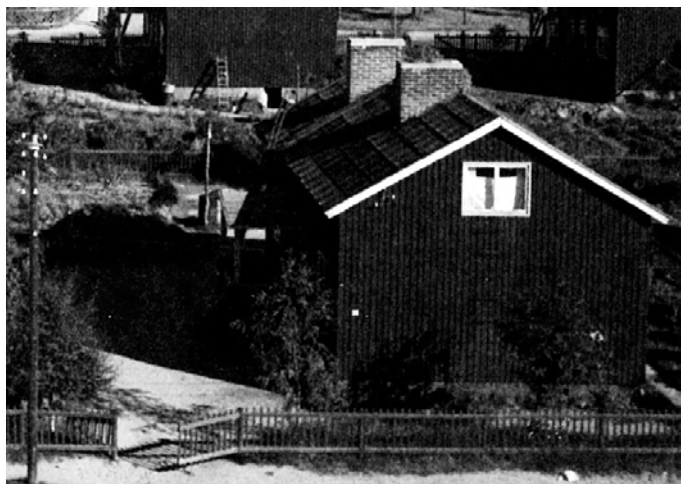

Sitten jouduin lastentarhaan
ja inhosin koko paikkaa.
Tiedän nyt, että kuljin sinne
Siltakatua ensin, sitten junasillalta
käännyin ja kävelin Rautatienkadun päähän.
Kymmeniä vuosia oli muistoissani kuitenkin
kokonaan toinen tie:
pitkä ylämäki ja sitten loputtomiin
pensasaitaa asemankin ohi.
-Jos hälytys tulee, äiti neuvoi,
juokset jonkun aikuiaen luo,
kyl hää siut suojaan vie.
Kummasti sitä ei kuitenkaan
matkalla koskaan tullut.
Vaikka saman se teki,
aina minulla oli varalta
joku täti tai setä silmässä.

Äiti kasvatti kosmoskukkaa
ja upeita pioneja,
juoksi ohikulkevien hevosten perässä
(niitä riitti vielä kaupunkiinkin silloin)
ja keräsi talteen kakat.
Isäkin tarvitsi sitä,
hänellä oli pieni kurkkulava
ja tomaatteja talon takana.
Meillä olikin keväällä tomaatintaimia
ikkunälaudat täynnä.
Ja kun tomaatit kypsyivät,
ne olivat todella makeita,
ihan eri makuisia kuin nykyiset
kaupan tomaatit.
Biodynaamisesti viljeltyjä- sanottaisiin
nyt hienosti.

Me olimme siirtolaislapsina koulussa
suussamme miet ja siet,
sajut ja kaassat.
Tietysti meitä kiusattiin,
matkittiin ja huudettiin:
Ryssän pentu! Pakana!
Itkun kanssa me tulimme kotiin,
mutta äiti vain kiireiltään sanoi:
-Ettekö työ nyt opi haastamaan
samalviisii ko hyö?
Hitaasti kääntyi kieli uuteen,
vääjäämättömästi jäi.
Oi lapsuuden likkakaverit,
miksei me saatu olla myö?

Erilaisuuden tunteesta ei
niin vain päässyt eroon,
vaikka murre jo sujuikin.
Oli kuin aina olisi ollut se tyttö,
joka armosta otettiin leikkiin.
Ylilääkärin Irma piti syntymäpäivät
ja kutsui koko luokan sinne.
Kaikki muut menivätkin,
minä vain en.
Kukaan ei sanonut,
että kutsu koski minuakin
ja itse en sitä ymmärtänyt.
Jälkeenpäin minä harmista itkin.
Irma suuttui ja kai vähän äitikin.
Niin hienoa oli ollut.
Häpesin mennä kouluun.

Karjasillan Asukasyhdistyksen stipendin saajat vuodelta 2021

6A luokalta Karo Mäntyniemi ja
6B luokalta Elviira Taskila.

Vuoden 2020 stipendin saivat
Miika Kokkonen ja Selina Karhumaa

Turvaa lasten koulutie 2021

Karjasillalla "suojelusenke-
lit" olivat koulun aloituspäi-
vän aamulla Turvaamassa
lasten koulutietä. Eräs
vaaranpaikka on Kaukovai-
nionkadun ja Artturintien
pyörätien risteys.

Koulutiehen tutustujat.

Huomioliivit päällä Marjatta Viio, Sylvi Rautio, Erkki Luttinen ja Anna Kukkonen

KARJASILTA – ilmastoystävällinen asuinympäristö

Kirjoitan tätä aikana, jolloin ICPP:n (Kansainvälisen Ilmastopaneelin) raportti (2021) huolestuttaa monia ja Glasgow'n ilmastokokouksen päätöslausumia odotetaan mielenkiinnolla eri puolilla maailmaa. Globaalissa mittakaavassa yksittäisten ihmisten mahdollisuudet vaikuttaa ilmastomuutoksen hidastamiseen voidaan rajata, kuten tässä artikkelissa, omaa elinympäristöä ja omia toimintoja koskeviin valintoihin. Siksi on mielenkiintoista pohtia Karjasiltaa yleisesti ja erityisesti Asunto-osakeyhtiö Hakakodin pihaa ilmastonäkökulmasta. Rajaen tarkastelun niihin ilmastohuoliin, joiden voidaan katsoa vaikuttavan Karjasillan alueen asumiseen ja alueen ylläpitämiseen. Näkökulma on tarkoituksellisesti suppea. Se on luonteeltaan olemassa olevaa asuin ympäristöä arvostava, sen säilyttämiseen ja siitä iloitsemiseen kannustava. Tarkastelen ensin yleisesti Karjasiltaa ja kohdennan sitten huomion Hakakodin pihan ratkaisuihin ilmastonäkökulmasta. Olen laittanut artikkelin loppuun muutamia keskeisiä lähteitä. Kaikki lähdetiedot ovat tarvittaessa saatavilla kirjoittajalta.

ILMASTONMUUTOS JA KARJASILTA

Viime aikoina huolet ilmastomuutoksesta ovat lisääntyneet tiedon lisääntymisen ja tarkentumisen myötä. Erityisen voimakkaasti ilmaston lämpeneminen tapahtuu pohjoisella pallonpuoliskolla. Se lisää sateisuutta ja myös talvien lumisuutta. Kasvavat sademäärät taas lisäävät kevättulvien lisäksi syksyjen tulvariskiä ja syksyistä tulee tuulisempia. Pitkällä ajanjaksolla arvioidaan pakkasajan ja myös lumisen ajanjakson lyhenevän noin kahdella kuukaudella. (Kotakorpi 2021.)

Lintuperspektiivistä katsottuna Karjasilta kokonaisuutenaan on ilmastoystävällinen asuinalue, jossa on runsaasti suuria puita ja päälystämätöntä maata pihoilla, puistoissa ja metsiköissä. Alue on Oulun keskustan tuntumassa poikkeuksellinen, kun sitä vertaa esimerkiksi keskustaan rakennettuihin uusiin asuinkortteleihin (esim. junaradan länsipuolen ratkaisut). Niissä on ympäristön kustannuksella maksimoitu rakennustehokkuus, jonka ilmastokestävyys jää nähtäväksi. Uusissa asuinkortteleissa tehty ratkaisu haastavat tarkastelemaan rakentamisen ilmastotoimia lämpö- ja sadevesiongelmia laajemmin suhteessa ihmisten elinympäristön viihtyvyyteen ja terveyttä edistäviin tekijöihin.

Ilmastokeskusteluissa keskeiseksi muuttujaksi on noussut maaperään sitoutuneen hiilen määrä. Yli-Pelkosen ym. (2021) mukaan se ei ole vakio. Sen vaihteluun vaikuttavat esimerkiksi maankäyttö, maaperän päälystämisen, vierasperäinen kasvillisuus ja maaperän orgaanisen aineksen kertyminen ja mineralisaatio.

Yli-Pelkonen kumppaneineen tutkivat Helsingin puistoissa varastoituneen orgaanisen hiilen määrää. Tulosten mukaan sitä oli varastoitunut puistoihin noin 130 tonnia/hehtaari. Mitattaessa puistopuiden maanpäälliseen osaan varastoituneen hiilen määrää havaittiin, että suurin osa siitä oli varastoitunut rinnankorkeusläpimitaltaan yli 15 cm kokosiin vanhoihin puihin. Karjasillalla on runsaasti tämän kokoluokan puustoa. Em. tutkijat kuitenkin korostavat pitkäjänteisyydestä muistuttaessaan nuorten puiden istuttamisen merkityksestä. Nuoret puut korvaavat aikanaan vanhojen puiden hiilinielujen menettämisen. Puuston uusiminen alkaa hiljalleen olla ajankohtaista Karjasillalla, jossa se on istutettu 1950-luvulla tai sen läheisyydessä.

Karjasillan ilmastoystävällisyyttä arvioitaessa Yli-Pelkosen ym. tutkimus tuotti mielenkiintoisen löydöksen: Puistojen vettä läpäisevien osien maaperässä oli sitoutuneena yli 7-kertainen määrä hiiltä puustoon verrattuna. Sen sijaan puistojen päällystettyjen osien mukaan ottaminen laskelmiin osoitti, että maaperään sitoutuneen hiilen määrä väheni 4-5-kertaiseksi puustoon varastoituneeseen hiileen verrattuna. Karjasillan puistojen tiestön päällystäminen kivutuhkalla tai soralla on ollut kestävä päätös. Ilmasto kiittää!

ASOY HAKAKODIN ILMASTOYSTÄVÄLLINEN PIHA

Suvantokadun ja Hakakadun välissä sijaitsevan Asunto-osakeyhtiö Hakakodin pihan suunnittelusta ja rakentamisesta on säilynyt niukasti tietoa. Asiasta saa kuitenkin jonkin verran käsitystä Oulun kaupungin kanssa solmituista tonttien vuokrasopimuksista. Niissä mainitaan pihoista seuraavaa: ”Puut, mikäli asemakaava edellyttää sellaisia olevan katuja vastaan, tai mikäli rakennustoimisto muutoin katsoo kaupunkikuvan niitä vaativan, on kaupunginhallituksen määräämän ajan kuluessa istutettava.” (§9) Samoin sopimuksessa todettiin, että ”Vuokraaja on velvollinen pitämään tontilla olevat rakennukset ja aitaosuutensa sekä tontin rakentamattoman osan, joka on käytettävä nurmeksi, puutarhaksi, puistoksi tai muuhun sellaiseen tarkoitukseen, hyvässä kunnossa sekä noudattamaan asianomaisen tarkastusviranomaisen siinä kohden antamia määräyksiä” (§13).

Hakakoti rakennuksineen ja pihoineen vastaavat jälleenrakennuskauden kaupunkirakentamisen ihannetta asuinalueiden väljyyden ja luonnonläheisyyden näkökulmasta. Näkemys oli haasteellinen aikana, jolloin Karjasillan kiverrostaloalue rakennettiin puuttomalle laidunmaalle. Alueelle kuitenkin istutettiin varhaisessa vaiheessa runsas puusto.

Myös Hakakodin pihalle suunniteltiin 26.9.1950 päivätyn asemapiirroksen mukaan runsaasti puita, pensaita ja muuta kasvillisuutta. Keväällä 1953 taloyhtiön johtokunta teki päätöksen pihamaan kunnostamisesta ja heinä kylvöstä talkoovoimin. Suullisen tiedon mukaan pihaan tarvittava multa kuljetettiin Heinäpään pelloilta. Mullan tuomisesta tontille ja puiden istuttamisesta on 1950-luvulla taloyhtiössä asuneilla lapsilla paljon muistoja.

”Kun nurmikoita tehtiin asukkaiden talkoilla, niin pääsin isän kanssa kuorma-auton kyytiin, kun savea ajettiin nurmikoiden pohjaksi.”

”..että ravinteikasta maata tuotiin kärrykaupalla pihan pohjaksi. Multaa saatiin Heinäpäästä, jossa oli alettu rakentaa Tarkka-ampujan katu. Heinäpäässä pidettiin hevosia ja kai lehmiäkin?”

”Suurin operaatio oli koivujen istuttaminen riviin pihan länsilaitaan. Se tapahtui talkootyönä. Talon miesporukka lähti kuorma-auton lavalla hakemaan koivuntaimia jostakin. Sen jälkeen tapahtui istutus. Jokainen mies istutti yhden puun. Tunnistaisin vieläkin isäni istuttaman. Keskinurmikolla lähellä Hakakatua kasvava koristeomenapuu istutettiin myöhemmin.”

Tontin itäisellä ja läntisellä reunalla kasvaneet hies- ja rauduskoivut jouduttiin poistamaan kesällä 2019 tehdyn puuston kuntoarvion perusteella. Pihan koivut yhtä lukuunottamatta uusittiin samana syksynä taloyhtiön julkisivuremontin yhteydessä. Uusien koivujen istuttaminen säilyttää taloyhtiön pihan alkuperäisen ilmeen ja on sinällään ilmastoteko (vrt. Yli-Pelkonen ym. 2021).

Keväällä 1954 käynnistyi keskustelu pihan kulkuteiden päällystämisestä. Kulkureittien sepelöintiä kuitenkin siirrettiin myöhemmään ajankohtaan sen kalleuden vuoksi ja myös siksi, että teiden ei katsottu vielä painuneen lopulliseen tasoonsa rakentamisen jälkeen. Kivituhk-pinnoite on säilynyt pihamateriaalina koko taloyhtiön olemassa olon ajan. Sen vaihtamisesta on kuitenkin keskusteltu esimerkiksi vuonna 2013 toteutetun pihan perusparannuksen yhteydessä. Asfalttoinnin puolesta puhui ensisijaisesti sen hoidon vaivattomuus. Tätä tärkeämmäksi seikaksi osoittautuivat halu säilyttää alkuperäinen pihamateriaali, asfalttoinnin hintavuus ja riski siitä, että isojen puiden juuristot rikkoisivat asfalttipinnan nopeasti.

Pihan pintamateriaalia koskevat päätökset ovat osoittautuneet hyviksi ja kestäviksi. Niitä voi katsoa vaikkapa suhteessa siihen, että sateisuus lisääntyy ja siitä johtuva tarve saada enemmän imeyttävää pintaa asuin-alueille ja hyvää hulevesien poistoa (ks. Kotakorpi 2021).

Keskusnurmikon lisäksi talojen vierustoilla olevat pensaat imeyttävät sadevettä tehokkaasti. Suullisen tiedon mukaan alkuperäisissä pihasuunnitelmissa olisi ollut ohje, että kahden talon edessä olevien pensaiden tuli olla valkokukkaisia ja kahden punakukkaisia. Asiaan ei kuitenkaan ole löytynyt vahvistusta asiakirjoista. Siksi kaikkien neljän talon eteen istutettiin kerrottu juhannusruusu julkisivuremontin yhteydessä poistettujen kurtturuusujen tilalle. Rusulajikkeen vaihto oli perusteltu ja nojasi kesällä 2019 Maa- ja metsätalousministeriön sekä Suomen Luonnonvarakeskuksen (Luke) päätökseen hävittää kurtturuusun vieraslajina.

Luonnonmukainen suuri piha oli tärkeä lasten leikkipaikka. Se mahdollisti luovan leikkimisen ja kisailun aikoina, jolloin ei ollut samanlaisia aineellisia mahdollisuuksia lasten harrastuksiin kuin nykyään.

”Urheilua, urheilua ja urheilua tulee mieleen pihaleikeistä. Pikamatka juostiin Hakakatu 5:n edessä. Pihanurmikon ympäri juostiin 1 – 10 kierroksen kisoja ajanoton kanssa. Pituushyppyyvauhti otettiin pyörätelineiden takaa ja alastulo oli hiekka-alueella. Kuulaa työnnettiin paljon kulkuväylällä ja kehitimme myös kuulaa kymmenottelun, jossa työnnettiin ja heitettiin kummallakin kädellä, kädet yhdessä eteen ja taaksepäin jopa jalkojen välistä. Ilmeisesti olimme aika järkevää porukkaa, koska vaaratilanteita ei tullut. ...Ajan myötä seiväshyppy muuttui lempilajiksemme. Se ei onnistunut pihalla, joten panimme porukalla toimeksi ja rakensimme nykyisen Pohjankartanon tienoille oman urheilukentän. Seiväshyppy onnistui siellä mainiosti.”

YHTEENVETO

Edellä esitetyn lisäksi voidaan löytää monia muitakin Karjasillan ilmastoystävällisyyttä osoittavia seikkoja kuten esimerkiksi vähäinen liikenne alueen sisällä. Kirjoittajan mukaan jo näin suppea pohdinta osoittaa, että alueen pientalo- ja kerrostaloalueet muodostavat yhdessä sellaisen asuinalueen, jolla tehtyjä ratkaisuja kannattaa monistaa kaupunkisuunnittelussa. Menneiden vuosikymmenten päättäjät ja rakentajat ovat tehneet kauaskantoisia, myös ilmastomuutoksen kestäviä ratkaisuja. Karjasillalla on hyvä asua. Sen rakentamisessa on onnistuttu luomaan asuinympäristö, johon edelleen sopivat 1950-luvulla esitetyt rakentamisen tavoitteet ”luoda oikea elämänympäristö ja tarkoituksenmukainen asuinympäristö ihmiselle.” (von Hertzen 1985)

Alueen leppoisa, asukasystävällinen ilme haastaa Oulun kaupungin päättäjiä uudelleen pohtimaan tavoitteita tiivistää kaupunkiympäristöä (ks. Valovoimainen Oulu 2026). Keskusteluun tulee nostaa muun muassa se, millä tai kenen ehdoilla ja ketä hyödyttäen asuinympäristöjä rakennetaan tai millaisiin arvoihin uudisrakentamisessa tehtävät päätökset perustetaan. On keskeistä säilyttää kaupunkiympäristöjen ihmisläheisyys ja ilmastokestävyys.

LÄHTEET

Hertzen von H. 1985. Raportti kaupungin rakentamisesta. Tapiolan arkea ja juhlaa. Asuntosäätiö 1951-1981. Länsiväylä Oy, Helsinki.

Korhonen A. 2020. Hakakoti - jälleenrakennuskauden taloyhtiö. Toiminnan organisointi, asukkaat ja elämää lasten näkökulmasta. Historiikki.

Kotakorpi K. 2021. Ilmasto muuttuu – vuodenajat asettuvat Suomessa uusille urille. IS (Ilmansuojelu) 2/2021: 22- 25.

Valovoimainen Oulu. Kaupunkistrategia 2026. <https://www.ouka.fi/documents/52058/17394318/KaupunkistrategiaOulu2026+final.pdf/8426ea0a-4a9b-40ad-9ab4-2c3988125262> (15.4.2020)

Yli-Pelkonen V, Linden L, Riikonen A, Setälä H. 2021. Kaupunkipuistojen merkitys hiilivarastona. IS 2/2021: 4-6:

Anne Korhonen

TtT, tutkija

AsOy Hakakodin hallituksen jäsen

Jaani Föhr: Karjasilta

Valvegalleria 6.10.-31.10.2021

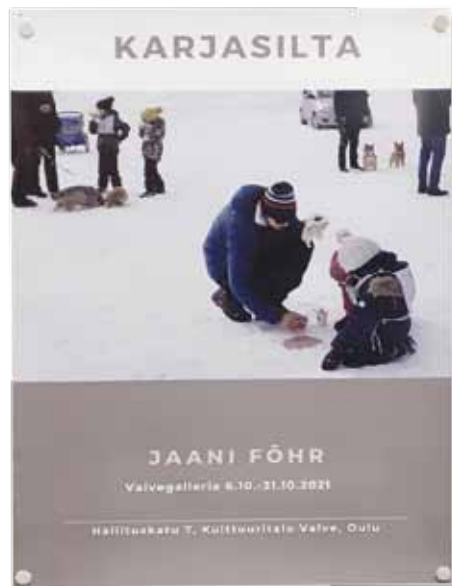
Karjasilta on dokumentaarinen kuvausprojekti Karjasillasta, oululaisesta kaupunginosasta. Karjasilta on keskiluokkainen, pääosin rintamamiestaloista ja sotien jälkeen rakennetuista kerrostaloista koostuva kaupunginosa.

Dokumenttiprojektit tehdään yleensä itselle vieraista ja jopa rujoista paikoista. Kyseessä voi olla kaukaisin korpimaa, viimeinen peräkylä tai surkein lähiö, johon kuvaaja menee paikalle vieraana tarkkailijana. Tällä lähestymistavalla on pitkät perinteet, mutta halusin kääntää tarkkailijan roolin ympäri. Voisinko itse olla karjasiltalaisena sekä tarkkailija että yhteisön jäsen yhtä aikaa?

Haastoin itseni löytämään jokapäiväisistä paikoista jotain uutta ja kiinnostavaa. Omassa ympäristössä on merkittäviä asioita, kun osaa katsoa.

Karjasilta kertoo tästä ajasta. Tutkin tavallisuutta ja keskiluokkaista elämää. Etsin kuviini lämpöä, ja huumori on yksi elementti. Olen huomannut kuvatessani, että vaikka haen tavallisuutta, yllätyksiltä ei voi välttyä. Kuvista on tullut erilaisia kuin osasin odottaa. Yksi Karjasilta-projektin kysymyksistä voikin olla: "Mitä on tavallisuus?"

Näyttelyä ovat tukeneet JOKES ja SKR:n Pohjois-Pohjanmaan rahasto

KARJASILLAN KATSELMUS

Kävin Karjasillan kierroksella Sanna Aution kanssa. Hän on yksi Karjasillan viheralueista vastaavista henkilöistä Oulun kaupungilla.

Soittelin kaupungille ja pyysin jonkun henkilön mukaan katselemaan Karjasillan katujen varsia. Ajatus oli, että etsimme tapoja ja keinoja joilla voimme jopa parantaa viihtyisyyttä Karjasillalla.

Ajelimme Karjasillan kadut ja puistot luuunnottamatta Mätäspuistoa. Totesimme, että yleisesti ottaen karjasiltalaiset ovat hoitaneet tätä yhteistä ympäristöämme varsin hyvin. Parannettaavaakin tosin löytyi.

Ohessa on yleisiä ohjeita ympäristön hoitoon ja alueen kunnossapitoon sekä ajoneuvojen pysäköintiin.

- **Viheralueelle pysäköinti**

- Viheralueelle pysäköinti on kielletty maastoliikennelaissa. Jos pysäköinti on ko. kadulla sallittu, tulee auto pysäköidä siten, että auton renkaat ovat asfalttipinnalla. Kiviä, tolppia tai muita rakennelmia ei saa laittaa nurmikon reunaan estämään pysäköintiä. Ne haittaavat kesäisin viheralueen hoitoa ja talviaikana kadun kunnossapitoa, lisäksi ne voivat olla kulkejoille vaaraksi.

- **Tavaran varastointi puiston puolelle**

- Yleistä aluetta ei saa ottaa käyttöön ilman lupaa. Lupa yleisten alueiden tilapäiseen käyttöön tulee hakea Oulun kaupungin lupapalveluista. Mikäli alue vahingoittuu luvan saajan toimesta, korjaa kaupunki vauriot luvan saajan kustannuksella.

- ☐ Puutarhajätteen vieminen puistoon ja metsäalueille on kiellettyä.

- ☐ Trampoliinit, puupinot, leikkimökit, peräkärryt ym. omaisuus kuuluu omalle tontille.

- ☐ Istutusten ja rakenteiden tekeminen yleiselle alueelle ei ole sallittua.

- **Asuntokatuja nurmikaistojen hoito**

- Asuntokatuja nurmikaistojen hoito kuuluu kunnossa- ja puhtaanapitolain mukaisesti tontin omistajalle tai -haltijalle 3 m:n leveydeltä tonttirajasta. Yli 3 m menevästä osuudesta sekä kaupungin omistamien puisto- ja metsäalueiden kohdilla asuntokadun viherkaistan ylläpidosta vastaa Karjasillan alueella Oulun Infra -liikelaitos. Nurmikon leikkuun yhteydessä on hyvä huolehtia myös tontilla olevan pensaskasvillisuuden hoidosta poistamalla tontin rajan ylittävät pensaan oksat pois maata myöten. Tämä tuo huolitellun kokonaisuuden koko asuntokadulle. Myös kadulla kulkevaa ajoneuvo- ja jalankulkuliikennettä haittaavat puiden oksat tulee poistaa.

- ☐ tontin omistajalle tai -haltijalle kuuluu myös puhtaanapito tontin kohdalla kadun keskiviivaan saakka sis. lehtien, roskien, irtoesineiden ja rikkaruohojen poiston.

- Asuntokatuojen nurmikaistojen puuston ja pensaiden hoito
 - Asuntokatuojen nurmikaistoiile kaupungin istuttama kasvillisuus sis. myös luonnontilaisen puusto kuuluu hoidoltaan kokonaisuudessaan Karjasillan alueella Oulun Infra-liikelaitokselle.

Tässä sinulle myös muutama tärkeä linkki:

<https://ouka.fi/oulu/ymparisto-ja-luonto/puistot-ja-viheralueet>

<https://e-kartta.ouka.fi/efeedback>

https://www.ouka.fi/oulu/tekli/ajankohtaista/-/asset_publisher/r6Oepf9CUNDX/content/oululaisia-kannustetaan-kevattalkoisiin/50266 t

Erkki Luttinen

Asuntokatuojen nurmikaistojen hoito kuuluu kunnossa- ja puhtaanapitolain mukaisesti tontin omistajalle tai -haltijalle 3 m:n leveydeltä tonttirajasta.

Viheralueelle pysäköini on kielletty!

MENNEITÄ AIKOJA TULITIKKUIEN VALOSSA

Karjasillalla on ollut kaikkiaan viisi OOK:n myymälää eli osulaa. OOK liittyi osuuskunta EKA:an v. 1983. Karjasillan osulat lopetettiin ja siirtyivät muistojen joukkoon jo ennenkuin EKA-yhtymä joutui yrityssaneeraukseen v. 1993.

Arinalla sensijaan menee lujaa. Arinan myymälöitä ei kuitenkaan Karjasillalla enää ole. Kuvassa oleva hotelli-ravintola Arina valmistui v. 1939 ja oli wikipedian mukaan ensimmäinen Oulun hotelleista, jossa oli vesiklosetti. Toiseen kerrokseen tuli suurravintola ja ylempiin kerroksiin hotellihuoneita. Ravintola Arina ja sen tanssit lopuivat v. 2001.

Mikkilän kauppa sijaitsi Raatteentie 2:ssa. Toimintaa jatkoi Mikkilän jälkeen 1960-luvun alkupuolella Martti Pumpunen, jota seurasivat Jouko Ryymin ja Jaakko Hakala. Myymälätilat ovat olleet vuosikymmeniä asuinkäytössä. Rehulantiella oli Riipisen kauppa. Lopuksi se toimi PAV:in asuntolana. Talo on tyhjiään ja saanee purkutuomion? Rehulantien 1:n tiloissa toimi myymälöitä ja baareja monellakin eri nimellä ja omistajalla. Luosujärven Jaakolla oli kahvila ja myymälä ja etiketin mukaan peräti myymälä-auto. Tätä nykyä ravintola toimii Karjatuvan nimellä. Luosujärven myymälän paikalla oli Karjasillan asukastupa vuosina 2000-15. Senkin toiminta jouduttiin lopettamaan.

Kauppiaista on vielä mainittava Aune Pyykkö, vaikka itse myymälä olikin muualla. Asuihan Aune Karjasillalla seitsemisen vuosikymmentä. Seniorikansa muistane Pyyköllä olleen veikkaustoimiston.

Vanhan Karjasillan alueen ainoa K-kauppa toimi pisimpään Osuman nimellä. Viimeksi se oli Salen myymälä. Tilat ovat tätä nykyä tyhjiään. Samoihin tiloihin mahtui aikoinaan kaupan lisäksi Oulun Säästöpankki ja Karjasillan apteekki. Molemmat siirtyivät ennen pitkää Höyhtyän ostoskeskukseen. Säästöpankit kaatuivat 1990-luvun lamaan. Apteekkikin siirtyi pois.

Höyhtyän ostoskeskus rakennettiin v. 1964. Silloin aloitti toiminnan kahvila Er-La. Keskioluen vapautumisen jälkeen paikalle tuli Kultakatti. Siitä tuli 1980-luvulla Jousimies, jonka toiminta loppui v. 2011. Eräs legendaarisimpia asiakkaita oli like. Jousimiehen paikalla on nyt ravintola Göreme. Anniskelutoimintaa ostoskeskuksessa jatkaa Bar Lumo.

Karjasillalla oli aikoinaan makkarakoppi eteläisen alikäytävän läheisyydessä kahdessakin eri paikassa. Mutta nyt täytyy mennä Höyhtyän Grillikioskille, jos karjasiltalainen haluaa syödä kärkkärin. Höyhtyän kioskin toiminta alkoi v. 1968 pienestä kopista Hanhitien ja Nokelantien risteyksessä. Kotivaran kärkkäriä alettiin valmistaa v. 1956. Valmistus aiottiin jo välillä lopettaa, mutta jatkettiin adressin myötä.

Oulun kaupungin rajalle metsien keskelle rakennettiin jo ennen sotia kaksi sairaalaa, Piirimielisairaala ja Lääninsairaala. Eli lyhyesti Piiri ja Lääni.

Piirin ensimmäiset rakennukset valmistuivat v. 1925, mutta rakennuskantaa laajennettiin useaan eri otteeseen. Piirin ylläkäarina johtajana toimi vuodesta 1949-73 prof. Konrad v. Bagh. Asiakkaat menivät Piirille tai sitten Pakin puheille. Pastori Vesa Huovion kirja Särkyneen toiveen katu kertoo eloisesti potilaan näkökulmasta Piirillä oloa 1960-luvulla. Kirjaan tuli jatko-osa Poika varjoisalta kujalta, joka on kuvaus masennuksesta.

Läni valmistui v. 1938 ja se toimi sota-aikana sotasairaalana. Kalle Päätahto kertoo kirjassaan Tuulussa ja tuis-kussa siellä oloaan haavoittuneena. Vuodesta 1956 ylläkäarina toimi prof. A. Stenbock, jonka patsaskin seisoi aikoinaan nykyisen Ainolan museon pihalla (??? lat.huom.). Nykyisin Läni on Kontinkankaan hyvinvointikeskus.

Oulu ei ole enää varuskunta-kaupunki. Sekä kasarmilla olleet sotilasyksiköt että Hiukkavaarassa ollut Pohjan prikaati lakkautettiin v. 1998. Eiköhän moni muista vieläkin Hiukkavaarassa olleet Pajulan pellot: ryöminnat, syöksyt ja lopuksi rynnäkönn sarjatu-llella ampuen. Sotilaskotien munkkikahvit ovat tietysti muistelemisen arvoisia.

Oulu Oy toimi itsenäisenä yrityksenä vuosina 1936-1986. Selluloosatehdas valmis-tui 1937. Suurimmillaan työntekijämäärä oli 4800 henkilöä. Yhtiö on ollut lukuisille karjasiltalaisillekin leivänantaja. Sellu- ja paperitehdas kuuluvat nykyisin Stora Ensolle. Paperin valmistus on tätä nykyä lopetettu.

Oulussa on toiminut siellä täällä pieniä elokuvateattereita, jotka ovat jo poistuneet näyttämöltä. Toim. Esko Mustosen muistelmassa Rajut sävelet mainitaan Kiistola, jonka kahvilassa Kovalan Kalle joutui tappeluun saksalaisen sotilaan kanssa. Kalle oli voimiltaan kuin hevonen, joten muiden saksalaisten tultua apuun syntyi joukkotappelu.

Juhani Paajala

Verbaalinen muisteluvideo Karjasillalta

Matkalla Pohjoiseen, käytyäni Intiön Kirkkomaalla, matkani jotenkin ajautui Vintage-kierrokselle. Karjasillalle siis. Tämä on nyt verbaalista videota tästä eteenpäin. Vasemmalla Pakkalan koulu. Siellä minun sanottiin syöneen 11 lautasellista hernekeittoa yhden ruokailun aikana, voi olla? (190 cm/90 kg nykyään). Sitten Norssi, jonka 3. kerroksen ikkunalaudalle en uskaltanut mennä seisomaan, vaikka yksi luokkakaveri meni (tuli onneksi takaisin luokkaan). Pyhäkoulu oli tuossa vasemmalla, josta muistan aikamoisen jutun (ei minkään rikoslain alainen). Kajaanintien yli, ei tästä pääse Kaukovainionkadulle, olisi sittenkin päässyt, helkkari, täytyy mennä seuraavasta, joka on Hiekkakuja. Hiekkakujan ja Taipaleentien risteyksessä asui Pyykkö, joka piti Veikkaus-toimistoa. Pyöräilimme isäni kanssa joka viikko veikkauksia viemään. Isäni laittoi aina kupongin lippalakkiinsa. Minusta se näytti hienolta, tuntui siltä, että tämä homma on hallussa kun se on päästä kiinni. Uumajan puisto vasemmalla. Hyvä ja huono. Betoninen uima-allas oli hieno juttu, mutta myöhemmin tietysti teini-ikäni jengi-jutut ei niin hyviä. Kiitollinen Supperin Hannulle, joka pelasti minut erästä pahasta tappelusta. Mikkilän kauppa, oikealle, entiseen Lampelan taloon on laitettu pieni erkkeri-ikkuna. On tämä hieno aluetta, nimet ovat vähän unohtuneet, Hilli, Lampela,

Vartiainen, Kiviniemi, Saarela, Hepo-oja (Kopukka-Oja meille), joku kommunisti taisi olla tuossa?, Latola JA KONTIOKARI!! Heillä oli leipomo piharakennuksessa, sieltä saatiin joskus kerjättyä "leivoksenkantoja" (helkutin hyviä), mutta heidän koira oli syvältä. Riiste (tytöt ihania), Ulander, Kaikkonen, Lipponen (oli jotenkin ikkunahommissa, siksi piruviulua joka syksy), Ilvesviita, Hiltunen ja Sarkkinen. Sitten Raateentien ja Rehulantien risteys, meidän talo, synnyin kotini. Tuosta yläkerran ikkunasta tuli monta kertaa katseltua ulos ja mietittyä elämän tarkoitusta. Oikealle Rehulantietä, Huhtalan Sirkus oli jotakin "once in a life time" eikä eläimiä ja lintuja täyttänyt Hellemaa jäänyt paljon maineessa jälkeen. Ainakaan minun arvoasteikossani. Mentiin jo entisen Arinan ohi, sitten Riipisen kauppa, josta pöllin Minttupötkyn ja jäin kiinni (se paperin väri kiehtoi niin). Taipaleentien yli, siellä taisi olla suutari Mononen. Sitä liiman tuoksua ei voi unohtaa, eikä sitä näkymää kun suutari Mononen työskenteli yhdessä vaimonsa kanssa. Karjamaja, näyttää olevan ravitsemusliike vieläkin.

Varmaan sata tarinaa palautui mieleeni.

11.6.2020
Risto Pietilä

ILMOITUSHINNAT

1.1.2017 alkaen

1/1 Sivu	200€
sijainnista riippumatta	
1/2 Sivua	100€
1/4 Sivua	65€
pieni	40€

OULUN PIHARAKENNUS OY

- SALAOJA- JA SADEVESIJÄRJESTELMÄT
- NURMIKON PERUSPARANNUKSET
- PIHAKIVEYKSET

Puh. 040 586 1591

WWW.OULUNPIHARAKENNUS.FI

Anna ja Eki työn touhussa!

Remontoidun kodin työt ovat edenneet kesällä 2020 pihahommiin. Sade- ja salaojien rakentamiseen talon eteläpäätyyn. Touhua on riittänyt toteavat molemmat ja pyyhkäisevät hikipisaroita otsaltaan.

LAADUKASTA NUOHOUSPALVELUA KARJASILTALAISILLE

Myös hormien massaukset ja
putkitukset
Vuosien kokemuksella

JT-NUOHOUS
Aina voi soittaa
Jani: 045 118 1672

Y-tunnus: 2875603-7

TURVATEKIJÄ.FI

- ESTEETÖN - TOIMIVA - TURVALLINEN -

*Tiesitkö, että useimpiin koteihin voidaan asentaa **hissi**? Vaihtoehtoina on joko portaisiin asennettava hissi tai kuilullinen pystyhissi.*

Mikäli hissi voisi helpottaa arkeasi ja halaut lisätietoja mahdollisuuksista, tulen mielelläni kertomaan lisää. Tuolihissiä on mahdollisuus kokiella ennen ostopäätöstä. Ota yhteyttä, niin sovitaan tapaaminen!

Lisäteitoja hisseistä ja muista tuotteista kuten tukikaiteista ja liesivahdeista saat myös kotisivuiltani: www.turvatekija.fi

TURVATEKIJÄ.FI

- ESTEETÖN - TOIMIVA - TURVALLINEN -

Seifmeikker Oy

vilho.hiltunen@turvatekija.fi

045-113 24 34

Y-tunnus 2755098-5

www.turvatekija.fi

Laaniska ja jälleenrakennuskauden lapset

Karjasillan alueen pohjoisreunana on Kaupunginoja (Plaanaoja), jota kutsutaan arkisesti myös Laaniskaksi. Se saa alkunsa Oulujoesta, josta se haarautuu noin kymmenen kilometrin päässä Maikkulan Heikkilän-suvannon kohdalta. Valumareitin varrelta irronnut humus ja ojaan laskevat hulevedet värjäävät Laaniskan veden ruskeaksi.

Oulun kaupunki suunnitteli 1950-luvulla Laaniskan virkistyskäyttöä ja ruoppasi ojaan uimapaikan Raksilan ja Karjasillan asukkaiden käyttöön. Uimapaikka ei kuitenkaan lopulta toteutunut, koska parin vuoden suunnittelun jälkeen ojan katsottiin olevan sopimaton siihen tarkoitukseen (Manninen 1995). Ainoaksi saatavilla olevaksi selitykseksi ”uimapaikan sopimattomuudelle” asiakirjoista löytyi veden korkeus. Oulun kaupungin urheilulautakunnan työvaliokunnan kokouksesta 25.11.1953 on kirjattu muistiin insinööri Savolan vastaus uimapaikan tilannetta koskevaan tiedusteluun. Hän totesi, että ”..tämä on ensimmäinen kesä, jolloin vesi on pysynyt normaalisenä kaupunginojassa, jolloin sitä on tarkkailtu.” Hänen mukaansa uimapaikan kunnostus oli tarkoitus käynnistää seuraavana kesänä (1954), kunhan ”saadaan varmuus veden korkeudesta.” Myöhemmin julkaistussa Urheilulautakunnan toimintakertomuksessa vuodelta 1953 kuitenkin todetaan yksiselitteisesti, että ”Karjasillan uimapaikasta kaupunginojassa on kokonaan luovuttu.”

Uimapaikan puutteesta huolimatta Laaniskalla on ollut merkityksellinen rooli Karjasillan lasten elämässä. Kuvaan tässä artikkelissa sitä 1950-luvulla Hakakodissa asuneiden lasten elämässä.

Artikkelin lähdeaineistot koottin 2019-2020 ja ne perustuvat Asunto-osakeyhtiö Hakakodin ja Oulun kaupunginarkiston asiakirjoihin sekä 1950-luvulla taloyhtiössä asuneiden lasten haastatteluihin (n = 4) ja heille tehtyyn kyselytutkimukseen (n = 7). Tuon ajan lasten kertomuksista muodostui mielenkiintoinen läpileikkaus lasten elämästä. Lapsia Laaniskan rannoille riitti, sillä pelkästään Hakakodissa asui 1951-1959 välisenä aikana yhteensä 139 lasta (mukaan laskettu kaikki kotona asuneet lapset ja nuoret). Artikkelissa käytetään suoria lainauksia kyselyn ja haastattelun aineistoista. Artikkelin lähdetiedot ovat saatavissa tarvittaessa kirjoittajalta.

LAANISKA LEIKKIALUEENA

Laaniska muodosti 1950-luvulla Hakakodin lapsille aivan omanlaisensa leikkialueen, joka ei täytä tämän ajan turvallisuusvaatimuksia. Lapsille se tarjosi monia mahdollisuuksia toimintaan kotipihan lähituntumassa. Taloyhtiön sijainti myös antoi vuoden ympäri etua suhteessa naapuritalojen lapsiin.

”..meillä Suvanto- ja Hakakatulaisilla oli kuitenkin ’kotikenttä’ - me saatoimme mennä välillä rappukäytävään sulattelemaan patterin päällä pahimpia jääkokkareita vinkkeleistä ja lapasista...”

Kesäisin Laaniskan käyttö rajoittui lähinnä sorsanpoikasten syöttämiseen. Siitä ei ollut uimapaikaksi, vaikkakin joidenkin poikien tiedettiin uineen Pakkalan koulun kohdalla olevassa suvannossa. Lasten käsitykset Laaniskasta uimapaikkana eivät liittyneet veden korkeuteen, vaan iilimatoihin tai ”Näkkiin”, josta pienimpiä varoiteltiin.

”..ei siinä uitu, katoppa, kun siinä oli Näkki, joka vie jos sinne mennee ja iilimatoja, ei siellä kahlattu ja minusta tuntui, että pojatkin, ne saattoi vahingossa hupsahtaa, mutta ei siinä uitu ...”

”..ei uitu kesällä, se oli niin ruskea se vesi, ettei uitu. Muistan kerran, ei autoja ollut paljoakaan, mutta kun ulkomaalaiset turistit tulivat tuohon Laanaojan varteen, niin ne kävivät siinä uimassa ja me katottiin että hulluja nuo ulkomaalaiset...”

Laaniska toi monia reimuja lasten talviin (Kuva 1). Siinä luisteltiin, hiihdettiin ja se toimi oikopolkuna kouluun ja kauppaan. Se myös innosti etenkin pojat rakentamaan luistinradan ja hyppylimäen.

”.. tuossa toisella puolella Laanaojaa oli kauppa, että monesti me ruikastiin [talvella] tuosta yli...”

”.. talvisaikaan hiihdettiin ja luisteltiin, ... ennen aikaan siihen tuli jäätä ennen kuin lunta ja siinä luisteltiin, että se oli ihan mahtavaa. Ei se kuitenkaan ollut mahdollista joka syksy, mutta muistan että joskus. Senkin muistan, että oli lumi päällä ja latu meni keskeltä, mäkeä lasketeltiin reunalta ja pojilla oli hyppyrimäki ja sittenhän pojat hyppäs siitä. Oli se.. siinä oli niin paljon sitä fyysistä liikkumista ja lapset olivat niin kuin omassa maailmassaan tavallaan tuolla ulkona ... että kyllä se oli tosi upea tuo Laaniska.”

”Talvella pelasimme paljon jääpalloa ja -kiekkoa ilman luistimia. Tavallisin paikka oli Suvantokatu, jossa lumipallot olivat maalitolppina. Luistinkenttänä oli Laaniska. Aluksi aurasimme sitä, mutta jatkossa myös jäädytimme. Vanhemmat katsoivat ilmeisen hyvällä raatamistamme, koska antoivat ämpäreitä veden kanton talosta kentälle. Nykyisin moista lasten raatamista ehkä paheksuttaisiin.”

”.. me aina kolattiin sitä kenttää ja välillä tehtiin reikiä, että saatiin vettä, että jäädytettiin sitä ja sitten tehtiin hyppyrimäki tähän rinteeseen [Suvantokatu 5 kohdalle] ja talonmieheltä saatiin aina lainattua kolia, vanerikoleja, isoja ja kaksikin poikaa lykkäsi jostakin sitä lunta ja sitten ämpäreillä kannettiin vettä...”

LAANISKA VAARALLINEN LEIKKIPAIKKA

Vaikka Laanaoja oli vilkas leikkipaikka, niin ei kukaan haastatelluista muistanut suurempia vahinkoja. Jäiden läpi saatettiin pudota, mutta matala ”napaan asti ulottuva” vesi ei aiheuttanut hukkumisvaraa. Lapset saivatkin leikkiä ja urheilla Laaniskalla keskenään ilman valvontaa aikuisten ollessa töissä. Pienimmistä huolehtiminen oli isompien lasten vastuulla.

”Kyllä lapset jollain lailla piti toisistaan huolta ja mää muistan, että laskin sitä [Laajaojaan] jäädytettyä mäkeä... löin takaraivon siihen jäätikköön ... seuraava muistikuva on, että mun isovelji oli siellä luistelemassa, niin olivat muut lapset hakeneet sen avuksi siihen...”

Haastateltujen muistoista poiketen ilmeisesti Laanaojaan hukkui tai oli lähellä hukkoa ihmisiä. Tähän viittaa Kalevan 8.6.1963 julkaisema artikkeli ”Kaupunginoja on kesäisin kaunis, mutta myös vaarallinen”. Hukkumisista johtuen kaupunkilaiset toivoivat ojan aitaamista. Artikkelissa kaupungininsinööri Niskala kuitenkin vastusti aitaamista ja totesi, että ”kaupunkiahan ei ole tarkoitettu miksikään leikkialueeksi”. Lisäksi hänen mukaansa vanhempien tulisi huolehtia siitä, etteivät lapset leiki Laanaojalla. Näin kuitenkin tapahtui, ainakin 1950-luvulla.

”.. siitä meni talvella oikopolku Pakkalaan ja kerran muistan, kun mun veli oli humpsahtanut jään läpi ja sitten [hän] otti reppunsa ja muistan, kun kuivateltiin niitä kirjoja patterin päällä ja ne aaltoili ne lehet. Mutta se oli sillä selvä, että sattuuhan sitä... ei ole muistikuvaa, että olisi [kukaan] hukkunut, sehän on varsin matala, en muista että mitään vakavampaa haaveria ois ollut”

”.. [pojat, että] lähetään ”rutsuille” eli, kun jäät alko tulla, että kuka uskaltaa kauemmas mennä ja kumisaappaat jalassa siellä ja toinen jalka saattoi upota, mutta kukaan ei hukkunut ja kuitenkin sinne mentiin...”

LOPUKSI

Suurten ikäluokkien lapsille Laaniska muodosti keskeisen leikki- ja urheilu ympäristön, joka korvasi monien kotien auhtautta ja aineellista puutetta. Tuon ajan lasten kertomusten pohjalta muodostuu mielikuva onnellisesta lapsuudesta talvisen Laaniskan varrella. Melkein kuulen korvissani lasten äänet ja näen ikkunasta heidät jäällä lapaset ja vinkkelit jäässä ja posket punaisina hiihtämässä, luistelemassa, laskemassa mäkeä... Epätäydellisyydestään huolimatta tuo kuva saa pohtimaan sitä, miten merkityksellistä on suojella lasten elinympäristöjä Karjasillalla. Lasten tähden on tärkeää huolehtia, että alueen puistot ja metsiköt säilyvät väljinä. Niin toimien lapsilla on tilaa leikkeihin, turvallisesti muualla kuin Laaniskan jäällä!

Anne Korhonen

TtT, tutkija

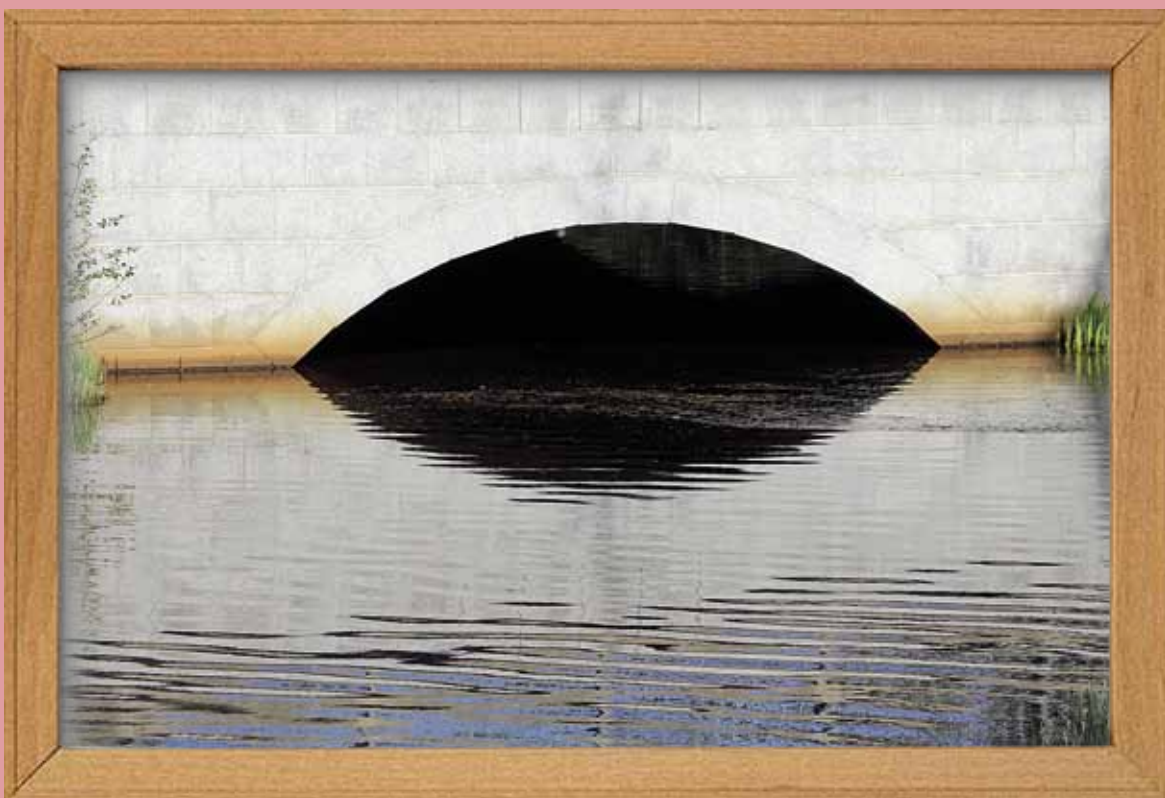
AsOy Hakakodin hallituksen jäsen

Kuvia Karjasillalta Annukka Kaltio

Juhannusruusut

Laanaojan silta

Terttuselja pensas

Leppälintu pöntössä pihlajassa

Sinitia

Varis

Haapana

Telkkä pariskunta

PUUTARHAMULTAA LÖYTÄMÄSSÄ

Kolmisen vuotta Karjasillalla asuneet Milka ja Lauri Tarkiainen olivat hyvin asukasyhdistyksen tarjoamasta mullasta.

Ripeästi täyttyi kottikärryllinen kohti Höyhtyäntietä.

Hyvää arkiliikuntaa! Totesi nuoripari.

PUUTARHAJÄTTEEN KERÄYS

Viikolla20 alkoi jo perinteeksi muodostunut puutarhajätteen keruu. Risut ja puiden lehdet olivat jämäptisti eri kaapissaan Karjasillan katujen varsilla. Osallistujia palveluun oli n. 200 taloutta. Juhani Kovala hoiti käytännön toimet totuttuun tapaan.

Karjasiltalaiset kiittävät!

Karjasiltalaisille erikoishintaan!

- Kantojyrsintää
- Klapikone vuokraus
- Sähköfatbike vuokraus
- Paljukärryn vuokraus

Oulun Asennuspalvelu Oy

Karjaportintie 26

90140 Oulu

Puh. 040 189 3568

www.oap.fi

info@oap.fi

METALLINKERÄYS

Antti Palovaara toi metalliromua keräykseen 2.6.2020. Kontti täyttyi illan mittaan.

*Koulutettu hieroja Nelli Tolonen
Flowlihas-hierontaa ja hyvinvointia*

Toimipiste Kauneuskeskus Magiassa, Vanhantullinkatu 7.
Ajanvaraukset Kauneuskeskus Magian nettivarauksesta
tai numerosta 044 2418204.

Yhteydenotot flowlihas@hotmail.com

VERHOOMO & OMPELIMO KATARIINA

KETOKATU 8
90140 OULU
Ark: 9-17
La: 10-14

Puh: 045-8517710
www.vokatariina.fi
info@vokatariina.fi

VETOKOUKKUJEN AMMATTILAINEN

**KOUKKU
PAJA**

www.koukkupaja.fi

Mielipidekirjoitukseni:

Karjasillan tulevaisuus

Olen syntynyt 50-luvun alkupuolella Kannuksessa ja sieltä muutin perheeni mukana jo pienenä Kuopioon jossa vietin lapsuuteni Mölymäellä Tasa-vallankadulla. Asuinympäristöön kuului viisi puista kerrostaloa joilla oli yhteinen piha. Samanlaisia taloja on entisen Salen taloa vastapäätä Karjasillalla. Me pihan lapset harras-timme liikuntaa yhdessä päivittäin urheilemalla ja leikkimällä. Jalka-pallo, pesäpallo, jääkiekko, yleis-urheilu, hiihto jne...oli arkipäivää. Kaikki tehtiin ilman vanhempien opastusta. Se oli parasta aikaa. Piha-piirissä taisi olla pari autoa ja myös perheellämme oli auto jolla tehtiin vain pitkiä matkoja. Kaikki lapset kulkivat kouluun jalan. 60-luvun alkupuolella muutimme Ouluun ja menin oppikouluun Oulun poikalyse-oon ensimmäiselle luokalle. Kävelin kouluun aluksi Toivoniemestä mikä oli aika lyhyt matka, mutta myöhem-min Limingantullista Voudintieltä josta olikin jo muutaman kilometrin matka kävellä. Muistan kun kävelin koulumatkan 42 asteen pakkasessa ilman ongelmia. Kävelemisen koin kuitenkin hyvänä siihen aikaan ja se oli normaalia.

Muutama vuosi sitten piipahdin Kuopion Mölymäellä tarkistamassa tilannetta. Talot olivat paikallaan, mutta pihapiiriin astuessani huoma-sin suuren muutoksen; leikkikentät olivat kadonneet ja puolet pihapiiristä oli parkkipaikkoja ja toinen puoli oli muuttunut siistiksi nurmikoksi, jossa ei ollut temmellyksen jälkiä. Maise-mamuutos oli kuin läpileikkaus ylei-sestä kehityksestä 50-luvun jälkeen kaupungeissa. Helsingissä asuessani

vaimon ja kolmen alle kouluikäi-sen lapsen kanssa Ruoholahdessa 90-luvun lopulla lapset saivat leikkiä sisäpihalla aika vapaasti aitauksen sisäpuolella kunnes eräänä päivänä ilman varoitusta pihaan ilmestyi työkoneita, jotka laittoivat nurmikot siisteiksi ja kyltit pystytettiin siihen: ”ei saa astua”. Lapsia piti alkaa kuljet-taa läheiselle leikkikentälle ja jompi-kumpi vanhemmista oli aina sidottu olemaan paikalla. Lasten harrastuk-siin kuljettaminen autolla lisääntyi ja on siitä asti lisääntynyt kaupun-kialueilla. Lasten harrastukset ovat suurilta osin muuttuneet maksul-lisiksi. En näe tätä kehityssuuntaa kovinkaan viisaana. Se lisää myös eriarvoisuutta yhteiskunnassamme.

Mielestäni maailma on muut-tunut siinä määrin, että on aika miettiä uusia järkeviä vaihtoehto-ja kaupunkiympäristön kehittä-miselle. Järkevällä suunnittelulla ja asukkaiden yhteisellä panostuksella voisimme muuttaa maailmaa saas-teettomammaksi ja ympäristöys-tävällisemmäksi sekä arkiliikuntaa kunnioittavammaksi. Lehdistä olen lukenut mm. Kööpenhaminan muka-vista ratkaisusta.

Muutama vuosi sitten Karjasilta äänestettiin Suomen parhaaksi alueeksi, mutta oletan, että on pudon-nut ranking-listalla alaspäin koska liikenne on ruuhkautunut ja ruuh-kautuu edelleen ellei asialle tehdä mitään. Siihen toivoisi uutta suunni-telmaa joka olisi kestävää eikä olisi vaan joku kauneusleikkaus. Tarvitaan mielestäni tulevaisuuteen katsovaa asennetta ja kaikkia karjasiltalaisia hyödyntävää ajattelua. Karjasillan

parhaita puolia on se, että se sijait-see lähellä kaupungin keskustaa ja on kuitenkin suhteellisen rauhalli-nen alue vaikka rauhallisuus liiken-teen johdosta alkaa pikkuhiljaa horjumaan.

Maailman meno on mennyt siihen, että autoliikennettä haluttaisiin vähentää ja taajamissa pyöräily ja jalankulku lisääntyisi. Näin ollen kevyen liikenteen turvallisuus ja helppous pitäisi ensisijaisesti turvata niin ettei koululaisiakaan aina tarvit-sisi kuljettaa autolla kouluun ja harrastuksiin. Se siis tarkoittaisi paluuta entiseen, mutta hiukan eri konseptilla. Ihmisiä ei voi pakottaa pyöräilyyn ja jalankulkijoiksi, mutta houkutella voi.

Mielestäni viimeaikaiset liikenne-suunnitelmat ovat pitkälle autoilijan näkökulmasta nähtyjä. Nokelantie on suunniteltu niin, että autot pääse-vät sujuvasti, mutta kevyen liiken-teen kustannuksella. Jalankulkijat ja pyöräilijät on ajettu ahtaalle ja vaarannettu heidän turvallisuutensa.

Toivoisin, että Karjasillan liikenne-ongelmia ajateltaisiin tulevaisuuden kannalta. Minkälaista liikkumista ja yleistä fiilistä alueelle haluamme ja millä tavalla alue säilyttää arvonsa. Tällä hetkellä näyttää siltä, että liiken-nettä ajatellaan autoilijoiden ehdoilla. Auton käytössä on mielestäni kaik-kien katsottava peiliin. (Myös itse allekirjoittaneen)

Ehdotan mietittäväksi seuraavia ehdotuksiani:

1) Liikenne suunniteltaisiin niin, että kevyt liikenne on turvallista ja houkuttelevaa. Hidasteita lisää ja turvallisia väyliä.

2) Autojen läpikulku kielletään katkaisemalla Nokelantieltä autojen läpikulku Joutsentien päästä. Täydelliseen katkaisemiseen ei ole muuta vaihtoehtoa. Muuten Nokelantien käyttö autoille voisi olla vapaa autoliikenteelle, jos kevyt liikenne järjestetään täysin uudella tavalla ja turvallisesti. Sillä tavalla autoliikenne saataisiin kuitenkin purettua hyvin ja autojen määrä vähenisi läpiajo-liikenteen loppumisesta johtuen. Itsekin kävisin mahdollisesti useammin Lidlessä kävellen tai pyöräillen autoilun sijaan.

3) Lapsille pelikentät houkutteliviksi. Mm. Hillapuiston lentopallokenttä huonossa kunnossa ja jalkapalloa-kin soisi siellä näkevän enemmän.

4) Uumajanpuistoon lippakioski.

Voisiko Karjasilta olla edistyksellinen ja näyttää tietä miten tulevaisuudessa voidaan asua kaupungeissa turvallisemmin, vähemmän saastuttavasti ja arkilikuntaa tukien ja samalla paremmin yhdessä viihtyen.

*Ystävällisin terveisin
Henry Ojutkangas, soittaja.*

Hiismuotoilu
Anna Korkala

044 235 9957

Raatteentie 35
90140 Oulu, Karjasilta

AUTONOMI
Paikallinen autokorjaamo

Mika Kaukko
Autokorjaamo M. Kaukko Ky

GSM 0400 987 816
Poratie 9
90140 OULU

KIISSELIN MÖKKI tien ja niityn puolelta

Mökin historiikki lyhyesti. Kaikki ei ole faktaa, mutta fiktiot ovat perusteltu silloisten olosuhteiden mukaan. Muistissa olisi ehkä enemmänkin, mutta kun eläkeläisellä ei ole aikaa(!?). Ehkä tämä antaa aihetta jutteluihin. Näistä paloista on juteltu siskoni Elsa Pesämaan ja serkkuni Kaarina Lounamaan kanssa myös tutkittu. Hänen isällään oli asiapapereita joita allekirjoittanut on saanut haltuunsa ja puolestaan löytänyt virastoista karttoja ja tietoja. Jos jotakuta kiinnostaa, niin ottakoon yhteyttä. - Että siitä vaan käyntiin...

Miten lie tuo mökki on niin makean niminen? Mutta ei sitä ole ihmeteltykään. Näin sitä voi kokea, että se oli lapsille vain niin mieluisa kesäpaikan nimi.

Suvussa on meillä ollut joku silloin vähemmän tunnettu aktiivinen ja toimielias Antti lisäkin poika Juntunen jostain Kainuun perukoilta. No,

tietäjä Kalle Juntunen tiesi 2009, että Antti on nähnyt päivänvalon Suomussalmen Vasikkavaaralla ja sittemmin perhe muutti Losovaa-ralle. Aiemmin oli käsitys, että Antti syntyi Juntusrannalla. Rippikoulunsa käytyään kirkolla Antti jäi pappilaan rengiksi. Kirkkoherra Kianto tykkäsi vikkelmästä Antista. Ja Suomussalmelta hän lähti sitten maailmaa valloittamaan. 16-vuotiaana sitä hypättiin tervaveneen kyytiin ja lasketeltiin lijoen latvoja ja lijokea myöten kauas lihin. Poika oli saanut kasvaa uskovaisessa kodissa. Hän toki luotti Jumalan johdatukseen, ja sai lissä yhteyksiä ja työtä. Sittemmin Antti siirtyi isoon maailmaan Ouluun menestymään. Ja aikanaan sai hyvän uskovaisen kiiminkiläistytön, Marian puolisoiseksi, ja lapsia 8. Tämä vain avaukseksi. Antti Juntusen elämää on kuvannut ainakin vanhin poika Eino Juntumaa. On minullakin joitain papereita.

Antti oli ahkera, etevä ja mukautuva. Oli postimies, vaaturintoimi Marian kanssa, ja sitten tämä Kiisseli. Silloin piti monilla kaupunkilaisillakin olla pari lehmää, joille piti olla syötävää, siis niityt ja pellot ja navetat, ja paljon työtä, mikä tarvitsi lepo- ja ateriapaikan. No, eihän siinä auttanut muu kuin ruveta rakentamaan mökkiä.

Ajan malliin Antti sai edullisesti noin v. 1900 Oulun kaupungilta n.s. kuningat Kristinan lahjoitusmaa-alueelta vuokraoikeuden 3 pienelle palstalle. Ensin Kiisselin, sitten Paavolan ja vielä Angleenin. Pinta-alatietoja on. Maria-vaimon siirryttyä taivaan kotiin Antin toiminta hiipui. Vuokraoikeus ja hallinta siirtyi hänen lapsilleen. Osa Antin lapsista myi osuutensa palstoista sisaruksille. Angleeni myytiin naapurille, Kärsämälle. Antin tytär, Onnia-äitini ja isäni Jaakko (Jakke) Jämsä ostivat Kiisselin ja Paavolan vuokraoikeuden Juntusilta. Sodan jälkeen kaupunki lunasti maiden

vuokraoikeuden pois. Muuten, nykyinen asemakaava ulottuu samalle alueelle, kuin mainitut palstat. Hiiosenttien paikalla on Kaukovainionkatu ja Kiisselin rakennukset tontilla 80. Aarne-veljen asevelitalo rakennettiin vuosina 47-48 nykyisten katunumeroiden paikalle 80. Tämä kertomus koskee erityisesti, Jämsän perhettä, eli allekirjoittanutta vanhempineen ja sisaruksineen n.vuosia 1925-1945.

Alue oli Hiiosen kärrytietä pitkin n. 2 km:n päässä kaupungin keskuksesta. Oli 2 reittiä. Piti mennä karjasillan kautta Laanaojan yli ja karjaportin kautta kaupungin laidunmetsiin. Toinen oli samanlainen, mutta sinne mentiin pohjoisempaa reittiä. Silta oli pieni, ja karja kahlasii yli, ja paikkaa sanottiin "kahalottimeksi". Saa muuten ihmetellä, miten ne kaupunkilaisten lehmät osasivat oikeaan aikaan tulla siihen oikealle portille odottamaan oikeita noutajia.

Siitä alueesta tuli vähitellen laaja viljelyalue. Palstoista on kartta ja joitakin tietoja. Siitä en tiedä, missä määrin oli puustoa aluksi. Antti oli myös raivaaja ja pani pojatkin töihin. Ilman koneita siirreltiin kivet pois niityiltä ja rakennettiin pitkiä kiviaitoja.

Kiisseli oli keskeisin palsta, johon sitten kun aika tuli, ruvettiin vähitellen rakentamaan omatoimisesti päärakennusta. Tarvikkeet valittiin sitten halvimman mukaan ilman arkkitehtia ja insinööriä. Eikä tainnut rakennustarkastajakaan olla kiinnostunut Antin hommista. Mökkirakennuksen jalusta oli korkea mahtavista luonnonkivistä. Mitenkähän sekin tehtiin! Tienpuoleiselle sivulle tehtiin iso kivikellari "halseineen". "Hällä" (hella), leivinuuni ja piippukin tarvitsivat kiviperustan. Seinät tehtiin hirsistä, laudotettiin

ulkopuolelta ja pahvitettiin ja tapiseerattiin sisältä. Lattia- ja kattorakennetta tehtiin lankuista ja laudoista ja kattuhuopa katolle. Niin päästiin vintille ja korkeaan harjaan. Tuli länsipäähän myös kuisti ja portaat. Ikkunatkin muistettiin panna kolmelle sivulle. Kun mentiin sisälle, oli ensin pieni eteinen, pieni kamari ja raput vintille. Sitten avautui tupa ja nähtiin muurarin tiilestä tekemät hällä ja leivinuuni. Tuvasta pääsi tuvan kokoiseen kamariin, mihin leivinuuni ulottui lämmittäjäksi. Sen päällä oli hyvä kuivatella kenkiä. Antille se ei riittänyt. Piti tehdä poikien kanssa pihalle laudoista iso lato. Sen nurkan taakse ilmestyi ihan pieni leikkimökki. Kun edellytykset paranivat, Antti, tai pojat rakensivat puutavarasta laadukkaan "Impitän mökin", missä oli kaksikerroksinen leveä sänky neljälle. Punaiseksi sekin maalattiin. Rakennusten nurkat ja ovien ja ikkunoiden pielet maalattiin valkoisiksi.

Kiisseli-palsta oli alkuun ainakin osittain havumetsää. Antin aikana puut kaadettiin ja kivet siirrettiin rakennuksen ja aitojen tarpeisiin ja raivattiin niityksi. Alue kasvoi heinää. Isot pojat, ehkä Antinkin, ja ainakin Jaken pojat niittivät heinän viikoilla yöaikana, sillä päivällä oli liian kuumaa. Naapurilla oli hevosvetoinen niittokone. Sitäkin käytettiin, ja heinät ajettiin latoon naapurin hevosien vetämällä lautalavalla. Mutta se oli hauskinta, kun heinät suolattiin ja me lapset saimme mennä latoon heiniä polkemaan, että mahtuisi enemmän. Samanlaista hommaa oli Paavola-palstallakin. Juntuset myivät Angleeni-palstan vuokraoikeuden aiemmin naapuri Kärsämälle.

Mökin piha-alue oli tielle päin aidattu pitkillä kiviaidoilla (kova homma!) ja punavalkoisella portilla. Kaupungin puoleisella sivulla oli vinolautainen

aita, tietysti punavalkoinen. Kiviaitaa kasattiin myös niityn takarajalle.

Pihalla oli paljon istutettuja koivuja ja pihlajia kehämäisesti oleskelupaikaksi ja auringonvarjoksi. Kesät 1930-40 olivat hyvin aurinkoisia ja lämpimiä. Impitän mökin vierellä kasvoi komeita haapoja. Hakamaan rajalle ja kaivon vierelle istutettiin tuomia. Pihalla oli pitkiä lankkukpenkkejä kivien päällä, perinteinen puutarhakeinu ja hiekkalaatikko. Siellä oli lasten lysti olla! Varsinkin, jos tuli serkkuvieraita vanhempineen. Ja kun oli elukoitakin, sääskiä, lintuja, kaneja tai pystykorva Tassu, ja kerran oli jopa ihana leikkisä pikku Tiina-possu, joka pyöri ja hyppi lasten ympärillä vingahdellen. Oli joskus oravakin häkissä. Näitä ei ammuskeltu, mutta vareksia ja harakoita pienoiskiväärillä! Eipä silloin vielä oltu selvillä, mikä possu-paran kohtalo oli ennen joulua! Ja ne urheilulliset seikkailut ja keksinnöt, kuten Pekan kivenheittokone ja kiväärin mallinen puinen jousipyssy. Näitä juttuja olisi enemmänkin. Voisipa vielä mainita uintireissut Lämsänjärvelle ja Lintulammelle auton renkaiden vanhat sisäkumit kainalossa. Tyttöillä oli se pieni leikkimökki nukkeineen ja leikkeineen.

Pitihän lehmillekin olla maalattain navettansa hakamaan puolelle. Ensin metrin verran luonnonkivimuuria ja sitten yläosa ja katto lautta. Ja vielä se tärkeä hyvin tuulettuva huusi navetan taakse. - Se hakamaa oli harvoine puineen, pensaineen, kivineen ja mättäineen ihana leikkialue tytöille ja pojille. Ja se "rooppi" (kuoppa), jossa lilli ekologisesti "rikas" vesi sammakoineen ja levineen.

Kiisselin kohdalla oli tiealueen levennys, jota sanottiin kankaaksi. Siellä

oli vanha ja paksu kiipeilypetäjä pitkin ja paksuine oksineen. Isot pojat tekivät mahtavan riippukeinun, millä sai hurjat kyydit. Pentti, se tekijä, teki latvaan lautatason, johon en uskaltanut kiivetä taivaan rantoja ihaillemaan. Kankaalla pelattiin kuoppapeliä. Siinä oli pelaajilla kepit käsissä ja kuoppia oli yhtä vähemmän. Pelaajilla oli kepit kuopissa ja ne koko ajan vaihtoivat kuoppia, ja se, jolla ei ollut kuoppaa, yritti valloittaa jonkun vapaan kuopan. Siellä kujan takana Paavolassa oli heinän viljelyn lisäksi erikoinen perunaviljely, johon sain osallistua. Keväällä, kun heinä ei ollut vielä kasvanut, tehtiin turpasperunamaa. Ensin linjattiin naruilla turppaat. Reunasta

alkaen linjojen väli oli 30 cm. Sitten väli oli 60 cm. Ja seuraavaksi 60 cm:n kaista, sitten 2 30 cm:n kaistaa, sitten taas taas 60 cm:n kaista j.n.e. Linjoja myöten leikattiin petkeleellä (rautainen nurmikirves) hakaten urat. Sen jälkeen 30 cm:n kaistat pätkittiin petkeleellä 30 cm:n paloiksi. Tässä vaiheessa ripoteltiin 60 cm:n kaistalle vähän karjanlantaa kaistoille ja siemenperunat. Seuraava työkalu oli maakuokka, jolla irrotettiin turpaspalat ja käännettiin nurin perunoiden päälle. Ja tulipa sotilaallinen järjestys ja hyviä perunoita ja runsaasti, kun ne löydettiin turppaiden alta. Sitä en muista, mistä tämä idea saatiin.

Kiisselin hakamaan aidan ”tällä” puolella oli käsipelillä tehty tavallinen ”pottumaa”. Oli silläkin muutakin käyttöä. Potun korjuussa oli ensin mukava poimia varsista vihreitä hedelmäpalloja, joita pantiin koivunoksan päähän ja huiskautettiin niin, että se lensi kauas.

Kaivo oli siinä lähellä. Siellä oli vihannesmaa porkkanoideen ja muineen. Ja oli monenlaisia kukkia tuomen juurella. - Haikain mielin muistellaan.

23.9.2010 Risto

APTEEKKI

JOUTSEN APTEEKKI

RAKSILA

Tehtaankatu 1

ma -pe 9-20

la 9-17

puh: 08 330 331

KAUKOVAINIO

Hiirihaukantie 3

ma-pe 9.30 - 17.30

la suljettu

puh: 08 331 382

www.joutsenapteekkioulu.net

Vasaran pauketta

Samuli ja Johanna nikkaroivat
jätekatosta Karjaportinttiellä.
Taito on hyppysissä

Pihakirppis

Perinteistä Pihakirppistä vietettiin Lauantaina 10.7.2021
Myyjätalouksia oli 78. Myyntiajankohta ei ollut parhain lomien vuoksi.
Ehkäpä palataan ajankohdan suhteen touko/kesäkuun taitteeseen?
Pihakirppis oli myös vuonna 2020.

Karjasillan pihakirppispäivään 11.7 sattui mainio kesäinen sää. Tiina Louhelainen pihakirppistouhussa Salaman kanssa

Puiden kaato tontilta OULU Oulun kaupunki

Asemakaava-alueella sijaitsevan tontin puunkaadosta tulee aina ottaa yhteyttä rakennusvalvontaan. Puunkaato muilla kuin omakotitalotonteilla on luvanvaraista. Myös omakotitalotontilla puunkaato voi olla luvanvaraista, jos puulla, yksittäiselläkin, on maisemallista tai kaupunkikuvalista arvoa.

Omakotitalotontilla (vuokra- tai omistus) sijaitsevien puiden kaatamisessa ota yhteyttä Oulun rakennusvalvonnan suunnitteluhortonomiin esim. sähköpostitse tai puhelimitse.

Yhteystiedot: suunnitteluhortonomi **Päivi Latvalehto**

sähköposti paivi.latvalehto@ouka.fi, puhelin **044 7032 094**

Asunto-osakeyhtiöiden pitää hakea tontillaan sijaitsevien puiden kaatoa varten maisematyölupa rakennusvalvonnasta. Lupahakemukseen liitetään vähintään asemapiirustuksesta otettu kopio, johon kaadettavat puut on merkitty (laji, kpl-määrä). Lisäksi hakemukseen liitetään ote tai jäljennös hallituksen sen kokouksen pöytäkirjasta, jossa puiden kaatamista on käsitelty. Myös naapureita on kuultava, jos puusto sijaitsee tontin rajan läheisyydessä.

Luvan hakijan on itse hankittava puiden kaataja. Kaadetut puut jäävät tontin haltijalle.

Puun kaatoa varten haetaan maisematyölupa ensi sijaisesti sähköisen asiointipalvelun kautta. Mahdollinen naapureiden kuuleminen voidaan suorittaa **naapurilomakkeella (pdf)**.

Yleisillä puisto- ja katualueilla sijaitsevien puiden hoidosta ja kaatamisesta vastaa katu- ja viherpalvelut.

**RAVINTOLA
KARJATUPA**

Rehulantie 1

Avoinna 11 - 01

Pe - La 11 - 02

Tervetuloa aurinkoiselle terassille

Pe ja La Karaoke klo 21-02

Ravintola

KARJA TUPA
KARJASILTA

*tule, viihdy
virkisty!*

☎ 050 3130 987

Minulla olisi ehdotus.

Ehdotukseni koskee Karjasillan rintamiestaloja.

Suurin osa karjasillan asukkaista on sitä mieltä, että ne pitäisi säilyttää, ei siis purkaa ja tilalle tehdä jotain sinne päin tai jokin kätöstys (lue musta).

Koska viranomaiset, kuntotarkastajista puhumattakaan, eivät osaa ja uskalla rohkaista ja neuvoa halukkaita uusia karjasillalle tulijoita purkamisen sijasta säilyttämään, kunnostamaan ja korjaamaan näitä arvokkaita taloja, tehkäämme se itse.

Tehkäämme se me, jotka olemme näitä taloja pitäneet kunnossa, korjanneet ja kunnostaneet. Ideana olisi että muodostaisimme **kokemusasiantuntijaporukan**, jonka jäsenet olisivat valmiita esittelemään tekosiaan: Näin minä sen tein tai teetin ja näin minä edelleen jatkan ja tämän verran meni rahaa. Myös kertoisimme sen, mikä meni pieleen.

Emme neuvoisi vaan näyttäisimme esimerkin, joka rohkaisi tänne halukkaita muuttajia säilyttämään tämä kaunis kokonaisuus. Kokonaisuus jota nyt jo tarpeeksi on raikattu. Tarkoitus ei ole perustaa mitään someryhmää, vaan muuttajalla täytyy olla kohde ja me esittelemme suurin piirtein vastaavassa kohteessa tehtyjä toimenpiteitä, kasvokkain. Kohteita ei tule todennäköisesti montakaan vuodessa.

Ryhmässä ideoidaan lisää.

Jos olet kiinnostunut ota yhteyttä **0458463154**atnetti.fi. Voi soittaakin. Ryhmä toimisi Karjasillan asukasyhdistyksen yhteydessä.

Mauri Korhonen

Rauni Polvi, karjasiltalainen

Kuva on otettu 1940-50- luvun vaihteessa Kaukovainionkadun alkupäässä "Laaniskan" puolella olevan talon pihalla. Talo oli nykyisten talojen numero 14-16 kohdalla kadun vastapuolella. Kuvassa vasemmalta Veikko Pirnes, Meeri Pirnes, Elsi Knuutila, Lilja Pirnes.

Muutimme Karjasillalle Alasiirtolasta (nykyinen Välivainio) vuonna 1944. Huonekalut tuotiin kuorma-autolla. Istuimme siskoni kanssa lavalla ja pojat olivat äidin kanssa hytissä. Talo, tai paremminkin vanha mökki oli Kaukovainionkadun alkupäässä laaniskan varrella Pakkalan kentän kohdalla. Perheessä oli äiti, isä ja neljä lasta, kaksi tyttöä ja kaksi

poikaa. Olin itse silloin 12-vuotias. Muistan hyvin, että olin kovasti pettynyt, koska mökissä ei ollut sähköjä, ja vesi täytyi hakea vesipostista. Sähköt kuitenkin saatiin melko pian. Mökissä oli kylmä. Talvella lämpötila laski sisällä lähelle nollaa. Ruoka laitettiin puuhellalla, ja siitä sai myös lisälämpöä alakerran huoneeseen. Me lapset

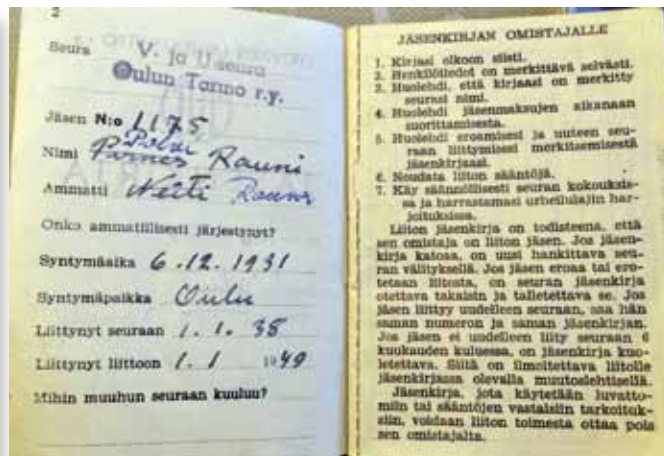
nukuttiin yläkerran kahdessa vintti-huoneessa. Pihan perällä oli puulii-teri ja ulkokuusi.

Isä kuoli kotona 1946. Äiti jäi neljän lapsen yksinhuoltajaksi 45 vuotiaana, ja pääsi sitten Oulun Osuuskaupan pääkaupalle siivojaksi.

Minä kävin Tuiran kansakoulua ja jatkoluokat Keskuskansakoululla. Harrastin aktiivisesti voimistelua Oulun Tarmon naisvoimistelijoissa. Aloitin voimistelun 6-vuotiaana. Kuljin kävelemällä harjoituksissa Tarmolassa ja myöhemmin Tuiran koululla. Olin myös tyttöjen Oulun piirin piiriohjaajana. Kävimme naisryhmällä esiintymässä juhlissa ja esimerkiksi pikkujouluissa. Vanhempi siskoni Meeri oli jo suorittanut oppivelvollisuutensa, ja sai työpaikan Osuuskaupan ravintolasta. Nuoremmat veljet aloittivat koulunkäynnin Kajaanintulliin kansakoulussa. Harrastuksena heillä oli jääpallon ja jalkapallon pelaaminen.

Koulunkäynnin jälkeen sain 28.4.1949 työpaikan Taipaleentien Osuuskaupasta.

Veljet muuttivat avioiduttuaan pois kotoa 1960-luvulla. Äiti ja Meeri-sisko asuivat mökissä niin pitkään, kun se sitten huonokuntoisuuden vuoksi purettiin.

Tuleva mieheni Eino asui Raksilassa, ja tuli mukaan kuvioihin 1952. Meidät vihittiin 1953, ja muutimme asumaan Hirosentielle omakotitalon kamarihuoneeseen. Hirosentieltä muutimme pian Raatteentielle, missä asuessamme syntyi vanhempi poika Raimo. Muutaman vuoden keskustassa asumisen jälkeen vuonna 1961 muutimme takaisin Karjasillalle Tuulimyllynkadulle. Toinen poika Reijo syntyi asuessamme keskustassa. Molemmat pojat kävivät Teuvo Pakkalan kansakoulua. Hankimme vuonna 1986 ensimmäisen omakotitalomme Kaukovainionkadulta, melkein vastapäätä alkuperäistä asuinpaikkaa.

Eino täyttää helmikuussa 99-vuotta. Harrastimme yhdessä kymmeniä vuosia mm. hiihtämistä, lenkkeilyä ja marjanpoimintaa. Kävin myös aktiivisesti uimassa Raksilan uimahallissa lähes 30-vuotta. Olemme viihtyneet erittäin hyvin Karjasillalla, missä meillä on talo edelleen.

Laaniskan Jarru jalkapallojoukkue. Karjasiltalaisia poikia. Kuva on otettu Pakkalan tekojään kohdalla 1950-luvun alkupuolella

Eino Polvi Raatteentie 5 pihalla. Taustalla Liedeksen talo Kaukovainionkadun varrella. Takana Castrenin siirtolapuutarhojen rakennuksia. Intiön vesitorni näkyy kauempana. Kuva otettu 1950-luvun alkupuolella (Rauni Polvi)

Sisarukset Meeri ja Veikko Pirnes 1940-50-luvun vaihteessa pihalla leikkimökin edustalla.

Kuvassa omalla pihalla Lilja Pirnes ja hänen siskonsa Elsi Knuutila. Taustalla on Laaniska (oja), ja kauempana näkyvän talon kohdalla on nykyisin pesäpallstadion ja Ouluhallin parkkipaikka.

Kuva on otettu 1940-luvun loppupuolella.

Kuvassa Lilja Pirnes. Talon nurkkaa näky taustalla. Oikeassa reunassa on Kaukovai-
nionkatu, ja vasemmalla taustalla Castrenin
siirtolapuutarhojen rakennuksia.

Edullista jätehuoltoa Karjasillalle

Kysy etuudestasi, jonka yhteistyömme
Karjasillan Asukasyhdistyksen kanssa
tarjoaa sinulle jätteidesi
asianmukaisesta kuljetuksesta.

Hyvän ympäristön tekijä

www.kempeleenjatekuljetus.fi

Puh. 08 562 0310

PALVELEMME

ARKISIN

6.30-22.00

LAUANTAISIN

8.00-21.00

SUNNUNTAISIN

9.00-21.00

K Supermarket
JOUTSENSILTA

PALJETIE 4, 90150 OULU

Jouluaaton avoimet ovet

Karjasillan kirkolla, Nokelantie 39

24.12.2021 kello 14 - 23

Tule

piipahtamaan tai viivähtämään

hiljentymään tai juttelemaan

yksin tai yhdessä

Paikalla on seurakunnan vapaaehtoisia ja työntekijä

Lämpimästi tervetuloa!

me korjaamme KOTISI

KIVIJALASTA VIIMEISEEN LISTAAN

Hox!
Kesän ulkoverhous-
remontit varataan nyt!

Tilaa ilmainen
arviokäynti!

restent.fi
041 505 5632

Hyödynnä
kotitalousvähennys.

Kysy lasia ensin meiltä!

lasia.fi

puh. 040 583 1004

- liukuovet ja peilit
- pesutilat
- kaidelasit
- takaneduslasit
- välitilanlasit
- terassi- ja katelasit
- lasitarvikkeet ja helat
- alumiiniprofiilit
- eristyslasit

**Oulun
Rakennuslasi**
Riihiraitti 7, Oulu Maikkula

**Oulun
Rakennuslasi**
www.lasia.fi/grabo

Imukuppi, joka tarttuu epätasaiseenkin pintaan!

GRABO

Tämän uuden työkalun avulla voit siirtää painavia huonekaluja ja kodinkoneita sekä asentaa helpommin esimerkiksi laattoja, kipsilevyjä ja laseja.

Soita lisätietoja: 040 583 1004
tai tule kokeilemaan Graboa
myymäläämme Maikkulaan!

Asennus | Mittaus | Korjaus | Entisöinti | Kuljetus

Ilmainen toimitus Karjasillalle! Tilaa karkaistut pöytälasit, takaneduslasit, tulenkestävät takan- ja kiukaanluukun lasit, lasit lyhtyihin jne...